

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 906

„PINDARUS 16 : 1”.

20 cent

Voor hij zich kon oprichten had Saint Clair zich op hem geworpen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

PINDARUS 16 : 1.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN INTRIGE ONTSPINT ZICH.

De lente was eindelijk voor goed in het land gekomen en Parijs baadde in den levenwekkenden glans van een guden zon, die overal nieuwe levensvreugde wekte.

In het bosch van Boulogne werden de roei-bootjes uit de boothuizen gehaald, nagekeken en gereed gelegd aan de kleine steigertjes van de verhuurinrichting. De hoezen waren reeds een paar dagen van te voren van de kostbare palmen in sommige plantsoenen weg genomen, want de wintervorst had voor goed zijn hielen gelicht, dat was klaarblijkelijk.

Over de Seine hing een zilveren waas, en men zag reeds talrijke ranke gieken en wherries over de blinkende golfjes schieten, in training voor de komende wedstrijden.

Er was nog een andere wedstrijd op komst — Auteuil, de wereldberoemde voorjaarsrennen, waarbij het in vele gevallen minder om de paarden, dan wel om de omgeving gaat, want het is algemeen bekend, dat in Auteuil de eerste lentesmodes worden gelanceerd door de modekoningen.

De dames vooral hebben dan ook heel wat meer oog voor de lengte van een rok of de hoogte van een taille dan voor het kruis of de „droogte” van een paard.

Op tal van oefenbanen galoppeerden reeds, met glanzende huid en wijd geopende neusgaten de prachtige dieren, die duizenden waard waren, en die voor het meerendeel toebehoorden aan schatrijke Franschen.

Toch ging reeds het gerucht, dat dit jaar ook een paar Engelsche paarden zouden medelopen, maar niemand wist nog een naam te noemen.

Het was nog vrij vroeg in den morgen van een heerlijken lentedag, warm als een dag in den zomer, toen John Raffles, alias Lord Lister, en zijn vriend Charles Brand in een auto langs den breeden weg reden, die naar Auteuil voert.

Een reeks van avonturen had hen vrij lang in Frankrijk en voornamelijk in Parijs vastgehouden, en nog altijd aarzelden zij, terug te keeren, nu de stad der steden tot een nieuw leven was ontwaakt, en een weergalooze schoonheid ten toon spreidde.

Haast hadden zij niet, en Raffles wist met volkomen zekerheid, dat hij van de politie volstrekt niets te vreezen had.

Hij stond in het Grand Hotel ingeschreven als Graaf Palmhurst, met zijn secretaris Brunt, en op dien naam waren ook hunne papieren gesteld. En hoe volkomen echt die papieren waren, kon alleen de groote avonturier weten, die er getuige van

was geweest, hoe de ware graaf Palmhurst omkwam in het hartje van de Gobi-Woestijn, zonder het te kunnen verhinderen. Een leeuw had hem plotseling besprongen, en met een enkelen slag van zijn machtige klauw gedood. Palmhurst vertoefde reeds meer dan tien jaren in Afrika, en iedereen had hem vergeten. Maar Raffles vergat hem niet!

In de versleten, lederen tasch die deze zonderling altijd bij zich droeg, vond hij papieren, die volkomen in orde waren op zijn naam, en hij eigende ze zich toe, daar er toch geen erfgenamen waren, voor zoover hij wist.

Twee dagen na den dood van graaf Edward Palmhurst was er nauwelijks meer over van zijn aardsch lichaam dan wat verbleekte beenderen. Over de rest hadden de aasgieren en die hyena's zich ontfermd

En van dat tijdstip af was Raffles, indien het noodig mocht zijn, graaf Palmhurst.

In dien korten tijd, dat hij nu in Parijs was, had hij zich — dit wist hij — bittere vijanden gemaakt, maar die waren voor het oogenblik zijn spoor volkomen bijster, en Raffles genoot dus voor een korte wijle van den weldoenden invloed van het zachte weder, van zijn „vacantie” en van het besef, dat hij nog mensch kon zijn met andere menschen.

Het was omstreeks negen uur in den morgen toen zij door de voorstad Auteuil reden, deze weer verlieten, den breeden straatweg bereikten, en een tijdlang langs de spoorlijn reden.

Een half uur later hadden zij de renbaan bereikt, die wonderlijk schoon gelegen is temidden van groenende heuvels. Het is stellig een van de fraaiste renbanen ter wereld, en zeker heel wat mooier dan de befaamde paardenrenbaan bij Ebsom, waar de nog meer beroemde Derbywedstrijden worden gehouden.

De twee vrienden stegen uit, parkeerden hun wagen, en liepen langzaam in de richting van de oefenbanen.

Er stonden daar vrij wat auto's en het scheen dus al tamelijk druk te zijn.

Inderdaad zag Raffles al op verren afstand eenige groepjes menschen bijeen staan langs het wit geschilderde, lage hek dat een groot weiland omgaf, hetwelk den vorm had van een onregelmatig ovaal.

Toen hij en Brand naderbij kwamen zagen zij een paar bruine paarden, glanzend van kracht en gezondheid, in een kalm handgalopje over de baan gaan, bereden door hun jockey's, die nu niet gestoken waren in hun fleurige, kleurige pakjes, maar in vrij smerige stalkleeders. Sommigen reden in hun hemdsmouwen, anderen in een

lange, gerafelde broek. Maar allen reden zij voortreffelijk, en dat was de hoofdzaak.

Er kwamen telkens nog paarden bij, en ten slotte gingen er zeker wel acht in een gelijkmatig tempo achter elkander over het als een biljartlaken zoo gladde gras, zonder te pogen, elkander voorbij te gaan.

In de stilte was het snuiven der galopperende paarder duidelijk reeds op verren afstand te vernemen.

Raffles en Brand naderden het witte hek. Zwijgend keken zij eenigen tijd met welgevallen naar het fraaie schouwspel, dat wordt opgeleverd door een schoon, edel paard, en dat door geen enkelen automobiel geëvenaard kan worden.

Toen Brand deze opmerking maakte, zeide Raffles glimlachend: Een wedstrijd op de Brooklandbaan tusschen machtige auto's kan ook wel degelijk zeer schoon zijn Brand — maar het is eene van een gansch anderen aard, en ik kom er rond voor uit, ouderwetsch genoeg te zijn om de voorkeur te geven aan een krachtmeting tusschen levende schepsels! Een auto beweegt niet — hij rolt! Hij verandert nimmer van vorm — hij rolt alleen maar zeer snel over een cementen baan, onder een oorverdoovend lawaai. Maar nu het paard! Zie eens hoe de spieren zich rekken en weer ontspannen, hoe de zon spiegelt op de glanzende huid, hoe de neusgaten zich uitzetten, en hoe de oogen schitteren Ik ken bijna niets dat zoo schoon is!

Maar plotseling scheen de aandacht van Raffles tot geheel iets anders te worden getrokken.

Hij keek naar een klein groepje personen en Brand volgde de richting van zijn blik Hij zag daar een vijftal menschen bijeen, waaronder een dame, een nog jong meisje, zeer elegant gekleed, en toch heel zeker geen Française Zij stond stil met een ouden heer te praten, maar zelfs aan haar staan was het te bemerken, dat zij niet in dit land geboren was.

— Trekken die menschen in het bijzonder je opmerkzaamheid? vroeg Brand tenslotte.

— Herken je hem dan niet? Zijn portret heeft anders in den laatsten tijd dikwijls genoeg in de Engelsche sportbladen gestaan! Die groote, corpulente man met den grijzen, slappen hoed, en de witte slobkousen is Ralph Meredith, de schatrijke koffiekoning! Het meisje is Ina, zijn dochter, en die zoo stemmig gekleede jongeman met zijn bolhoedje is Aubrey Saint Clair, de particuliere secretaris van onzen schatrijken vriend!

— En de twee andere mannen?

— Dat weet ik niet. Ik geloof echter dat de eene, de kleinste, de pikeur is van Meredith. Hij draagt lijlaarzen, hij heeft een karwats bij zich en

er ligt onderdanigheid in zijn houding. Den anderen man echter ken ik in het geheel niet, tenminste —

Hij brak den zin af, kneep zijn oogen half dicht, en vroeg toen plotseling:

— Heb je bij toeval den keinen Zeiss meegenomen?

— Ja. Ik rekende er op, dat wij hem hier misschien konden noodig hebben. Maar nu bemerk ik dat de oefenvelden hier niet zeer groot zijn, en gemakkelijk te overzien.

Brand had den kijker uit het foudraal genomen, en stelde hem Raffles ter hand, die hem voor de oogen bracht, en toen scherp tuurde naar het groepje menschen daarginds, op ongeveer honderd meters afstand.

Toen liet hij het instrument langzaam weer zakken, en zei peinzend:

— Het komt mij toch voor dat ik het gezicht van dien man vroeger heb gezien.

— Hij is bijzonder elegant! meende Brand.

— Zelfs wel wat overdreven, Brand! Dat wandelcostuum kon wel wat minder blauw, en die handschoenen konden wel wat minder beige zijn! Er is een zekere zwier aan den man, die herinneringen bij mij wakker roept — waar drommels kan ik hem vroeger hebben gezien!

— Lang geleden?

— Eenige jaren! En stellig niet hier in Parijs. Wacht eens — het moet in Amerika zijn geweest, en meer speciaal in Texas, dicht bij de Mexicaansche grens.

— Hij schijnt goede vrienden met het meisje te zijn!

— Dat wil zeggen, dat hij onophoudelijk tot haar praat! merkte Raffles op. Laten wij eens wat naderbij slenteren — misschien vangen wij wat op. Ik ben werkelijk nieuwsgierig geworden.

Schijnbaar voortdurend naar de galopperende paarden ziende, naderden de twee mannen het groepje.

Toen zij voorbijgingen, hoorden zij, dat het over een bepaald paard ging — en dat de elegante jongeman werd aangesproken met den titel „Monsieur le Comte”.

Raffles hield een paar stappen verder stil, leunde over het hekje, en hield zich alsof hij levendig met Brand sprak, over de verrichtingen der jockey's en staljongens, maar hij lette scherp op hetgeen er gezegd werd, en pas een minuut of tien later stootte hij Brand aan, en zij gingen verder.

Toen zij buiten gehoor waren, zeide hij nadenkend:

— Ik heb zijn stem nu gehoord, en het beeld wordt een weinig duidelijker, ofschoon het nog

altijd niet vast omljnd is. Het vreemde is dat ik onmogelijk zou kunnen zeggen, of ik hem in natura gezien heb!

— Wat bedoel je daarmee? vroeg Brand lachend. Hoe wilde je hem anders hebben gezien?

— Wel — op een plaatje, een foto, een teekening! riep Raffles levendig uit. Hij stond stil, tuurde een oogenblik naar het gras voor zijn voeten, en zeide bijna driftig:

— Ik heb mij altijd laten voorstaan op mijn voortreffelijk geheugen voor gezichten, en nu schijn ik mij zelf te hoog te hebben aangeslagen! Intusschen — het is volstrekt niet onmogelijk dat een opvallende gelijkenis mij parten speelt. Maar daar achter ons, Brand, speelt zich een kleine comédie af, zooals het menschelijke leven ze bij millioenen telt! De graaf is dol op het meisje, het meisje mag den graaf wel, de secretaris heeft het meisje lief, en het meisje weet niet dat er een secretaris bestaat! En tenslotte — de secretaris zou den graaf graag om de ooren slaan, als hij maar durfde!

— En de vader? vroeg Brand lachend.

— De Vader? Wel, die ziet natuurlijk voorloopig alleen maar zijn paard!

— Zijn paard? herhaalde Brand verwonderd.

— Maar heb je dan Pindarus niet eens herkend? vroeg Raffles, opeens stil staande. Daar, juist aan de overzijde — het derde van den kop! Als ik alleen maar het paard had gezien, dan zou ik toch onmiddellijk geweten hebben, dat zijn eigenaar in de buurt moest zijn! Zoo, de kranten hebben dus gelijk, en mijnheer Meredith zal zijn nieuwe aanwinst in Auteuil laten mededingen!

— Het gezicht van dien graaf bevalt mij niet erg! zeide Brand. Hij is mij een weinig al te mooi!

Plotseling voelde hij een ruk aan zijn arm, en voelde de ijzeren vingers van Raffles er omheen knellen.

Hij keek een beetje verschrikt naar zijn vriend op, maar deze lachte vroolijk, maakte zijn greep los, en zei:

— Je trekt het gordijn op, met dat woord, Brand! Hij is te mooi! En omdat hij zoo mooi was, hebben zij hem wel eens een enkelen keer voor de film laten spelen! Hollywood! De repetitie van een groote film, met Pola Negri als hoofdpersoon! Herinner je je toch eens, Brand! Wij waren er bij als figuranten!

— En toen heb jij nog een vrij belangrijke rol gekregen! riep Brand levendig uit.

— En ik weigerde die, om mijn gelaatstreken niet al te zeer gemeen goed te maken! bevestigde Raffles lachend. Wat den heer met het mooie gezicht betreft — hij werd er na een paar opnamen uitgeworpen! Wij hebben de proeffilm nog zien

draaien in het kleine lokaaltje van den chef — regisseur! De man was een volkomen mislukking, en de mooie Pola verklaarde, dat hij haar misselijk maakte! Nu wordt alles weer duidelijk! Een film — een prentje, het is zoo goed als hetzelfde!

— Maar je had het zoeven over Texas!

— Komt 'prachtig uit! Want voor dat hij in Hollywood optrad, was hij in Texas! Ga eens terug met je gedachten, Brand! Een klein wijnhuis aan den stoffigen weg naar de grens. Een wijnhuis met een echten kellner! Vermoeide koeiendrijvers, en Mexicanen in hun schilderachtige dracht. Paarden met hooge, houten zadels, een brandende zon, reuzen cactussen — en ik heb het heele geval gekiekt! Zie je nu het groepje voor je? De paarden links, vastgebonden aan hun lijnen, de bezoekers in het midden — en in een bevallige houding tegen de deurpost leunend de kellner in zijn wit linnen pak, en zijn punthoed!

Brand schreeuwde het bijna uit:

— Je hebt gelijk! En als hij het niet zelf is — dan lijkt hij als de eene druppel water op den

anderen!

— En zijn naam was Bernardo Cassida! ging Raffles voort, zeer tevreden over zijn vondst.

— Maar dan kan er toch alleen sprake zijn van een wonderlijke gelijkenis, Edward! Want het is toch niet aan te nemen dat een kellner in een Texaansch wijnhuis, een mislukte filmspeler, tot een Franschen graaf uitgroet!

— Waarom niet? Als hij maar goed Fransch praat, en over voldoende onbeschaamdheid beschikt! Wij hebben heel wat zonderlinge dingen beleefd, Brand! Wij weten van schoenmakers, die infanterie-kapiteins werden, en gehoorzaamd werden ook, wij weten van een Hollandschen jongeman, die zich uitgaf voor een zoon van Wilhelm II, en weken lang werd geloofd, en alles wel beschouwd was dat toch nog heel iets anders dan de kleine comedie, die onze vriend met zijn fraai olijfkleurig gelaat daar op touw schijnt te zetten. Brand, dit kan zeer belangwekkend worden, en ik wil eens zien waartoe dit alles leidt.

weet U, dat de etiketten der DUBEL verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst :
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK II.

EEN OORVIJG EN HAAR GEVOLGEN.

Wanneer Raffles iets wilde onderzoeken, of na- gaan, dan handelde hij met een snelheid, die grondigheid niet uitsloot, en die Brand nog altijd even- zeer verwonderde als den eersten keer, toen hij met deze werkmethode kennis maakte.

Binnen tien minuten wist Raffles ongeveer alles, wat hij voor het oogenblik wilde weten.

Pindarus zou inderdaad medeloopten bij de ren- nen, die de volgende week reeds zouden plaats vinden. Mijnheer Meredith woonde met zijn doch- ter en zijn secretaris in het „Splendid Hotel” niet ver van den Triomfboog.

Hij had een week tevoren kennis gemaakt met graaf Armand de Longfleury — zoo was de naam van den eleganten jongeling.

De koffiekoning zou te Parijs blijven, op zijn minste tot na de wedrennen.

Dat alles verzamelde Raffles uit de monden van de rijknechts, pikeurs, opzichters. En in den loop van den dag ontdekte hij nog enkele andere zaken. Zoo bij voorbeeld dat Pindarus gestald was in een van de boxes, waarover de baan bij Auteuil beschikt, en dat het paard daar onder de hoede stond van den pikeur van Meredith, James Hollowam en den jockey, die het paard zou rijden, Eddy Howard.

Het dier was in de best mogelijke conditie, en insiders gaven het een voortreffelijke kans, of- schoon anderen zwoeren bij Sardanapale, den prachtigen Vosruin van den Hertog de Chambert.

Voor het oogenblik luidde de cote voor Pin- darus 3 : 1, die voor Sardanapale 5 : 1. Er waren echter nog eenige paarden, die ongeveer op het- zelfde peil stonden.

Toen Brand dienzelfden avond Raffles naar zijn oordeel vroeg, antwoordde deze:

— Dat valt nog niet zoo gemakkelijk te zeg- gen, Brand! Op het oefenveld, waar iedereen bij kan komen kijken, toonen de bekwame jockey's nooit wat er werkelijk in de paarden zit, die zij te bereiden zullen krijgen. Natuurlijk laten zij de dieren nu en dan in wedstrijdtempo loopen — maar dat doen zij alleen als er iemand bij toe- ziet! Het is van veel belang voor den eigenaar, dat de waarde van zijn dier tot op het laatste oogenblik een geheim blijft. Hoe lager het op de wedlijst staat genoteerd, hoe hooger de uitbetaling

is, als het dier zou winnen!

Toen de twee vrienden hierover spraken waren zij gezeten in de bar van het Splendid Hotel. Het is een nieuw gebouw, zeer groot, niet heel erg Parijsch, uiterst modern, en dat een beetje vloekt met de omgeving, en zeker met de beroemde Triomfboog, die de overwinningen van den grooten Napoleon moet verheerlijken.

Er speelde een kleine jazzband van Negers, in vuurroode smokings, en er werd ook gedanst.

Het was omstreeks negen uur in den avond, toen mijnheer Meredith in avondtoilet, de zaal binnen trad, in gezelschap van zijn dochter.

Raffles had het tweetal onmiddellijk gezien en gaf Brand een knipoogje.

Het jonge meisje zag er waarlijk bevallig uit in haar lang avondtoiletje van crepe de chine, bezet met kostbare, Mechelsche kant.

Haar blond haar viel in dikke krullen terzijde van haar kleine oortjes tot op haar blanke schou- ders.

Brand keek haar met oprechte bewondering na, toen zij met lichte voeten door de zaal schreed, als een kleine koningin.

Er waren er daar nog twee, afgezien van alle anderen, die echter in dit verhaal geen rol van beteekenis spelen, die het mooie meisje met bewonderende blikken volgden — de een verstolen, be- scheiden, de ander met vurige blikken, onbe- schaamd.

De eerste was de secretaris Saint Clair, de tweede was Armand de Longfleury.

Zij zaten niet ver van elkander maar hadden blijkbaar geen woord met elkander gewisseld.

Raffles had hen ternauwernood gezien, dien avond, of hij begreep, dat die twee elkander ten doode haatten.

En de oorzaak was dat mooie, blonde kind, dat er niet eens iets van scheen te bemerken, vroo- lijk lachte met beiden, en volstrekt geen vermoeden scheen te hebben van den brand, dien haar hel- dere, blauwe oogen haar roode lippen en haar blonde lokken hadden aangesticht in het hart van die twee jonge mannen.

Haar vader had moeite haar bij te houden, en dat was niets verwonderlijk, want hij was heel wat ouder en corpulent — en hij gevoelde niet de

minste behoefte in dansen!

Ina echter liep regelrecht toe op een groepje dames en heeren, Engelsche gasten, met wie zij blijkbaar iets eerder had kennis gemaakt en een kort oogenblik daarna zag men haar reeds door de zaal zwieren in de armen van een rosharig jongmensch, nog geen twee weken graaf, daar zijn vader toen overleden was, en geweldig rijk, en die nu niets beters wist te doen, dan dadelijk het Kanaal over te steken, en in het vroolijke Parijs te gaan zoeken, wat hem te Londen blijkbaar onthouden werd.

— Het is zonderling dat de Londensche Beau Monde klaarblijkelijk naar Parijs moet komen, om elkander te treffen! zeide Raffles, het zeer ongelijke paar nakijkend. Ken jij dien man, die er naast die blonde fee uitziet als een Caliban uit Shakespeaere's „Storm”?

— Ja zeker! Zijn portret werd onmiddellijk na het overlijden van zijn vader in alle deftige bladen afgedrukt — en verder in heel wat ondeftige! Hij is nu graaf Winstone, en Cedric is zijn voornaam.

— Hij ziet er uit als de vleeschgeworden stupiditeit! merkte Raffles op.

— Ja, hij is niet bijzonder snigger! Dat belet niet dat hij avond aan avond duizenden verspeelt aan de baccarattafel.

— Duizenden? Zonderling — ik meende dat hij niet tot tien kon tellen! Maar zie eens, onze Chileensche graaf is geloof ik boos!

Inderdaad stond het gelaat van den jongen man met zijn olijkleurig gelaat tamelijk norsch. Hij volgde met sombere blikken het dansende meisje, dat lachend luisterde naar het onophoudelijk geratel van haren danser, wiens groote, diklippige mond geen oogenblik stil stond.

— Het kokette ding heeft hem wel degelijk gezien, al houdt ze zich van den domme, maar zij speelt een beetje met hem! zeide Brand zacht. Zou het geen tijd worden om den ouden heer tegen dien Charlatan te waarschuwen?

— Maar mijn waarde Brand — er is toch nog volstrekt geen aanslag op hem gepleegd!

— Op hem nog niet — maar onze Chileen heeft wel zijn mijnen gegraven onder de vesting, die Ina heet! En dezer dagen springen ze, als ik nog een grijntje verstand van vrouwen heb. Het is toch duidelijk dat zij hem bijzonder graag mag lijden.

— Dat moet wel — anders zou zij niet zoo koketteeren met dien roodharigen dwaas, dat kind in een lange broek!

Dat is een ondeugende opmerking van je, Edward! zeide Brand lachend. Helaas is ze waar! Zie eens, hoe de batterijen van haar groote oogen

werken! En hoe onschuldig ze doet! Zij houdt zich alsof zij niets ziet van de boosheid van onzen Chileenschen flesschentrekker! Zou hij werkelijk de onbeschaamdheid hebben, zijn hengel in haar richting uit te werpen?

— En waarom niet, als ik vragen mag? was de opmerking van Raffles. Hij moet hebben gezien, dat het meisje hem bijzonder graag mag, en waarom zou hij dan niet trachten, het fortuin van haar vader met haar zelf buit te maken? De vader behoeft maar ja te zeggen, en alles is in orde. En daar die brave koffiehandelaar niet weet wat wij weten, zal hij zeker niet aarzelen! Een en ander tot groote smart van dien armen Saint Clair! Ach, wat moet hij het meisje lief hebben — hij ziet er uit als een visch die op een zonnig strand is aangespoeld!

— De geheele tragedie ligt als een open boek voor ons uitgespreid! zeide Brand somber. Hier de schatrijke vader — daar de bevallige dochter — ginds de vertrapte loonslaaf, de rampzalige secretaris, die het waagt, zijn oogen op te slaan naar de prinses! En ten overvloede nog de prins uit het sprookje, die roet in het eten komt gooien, en de prinses voor zijn neus wil weggapen. Maar de dans is uit! Wat gebeurt er nu?

— Wel, de prins uit het sprookje begint met zijn rol! gaf Raffles hem ten antwoord. Zie, hij staat zoo vlug op dat hij bijna zijn glas cocktail omgooit! Nu buigt hij voor haar — zijn vroegere „Ober” zou er niets op aan te merken hebben!

— Hij is een graaf uit een derderangs operette! mompelde Brand vol minachting. En ik vind zijn wijze van dansen niet elegant — om er het beste van te zeggen. Zou hij denken dat hij hier in een Chileensche zeemanskroeg is?

Inderdaad hield Cassida zijn danseres omvat op een wijze, die haar vader al spoedig het voorhoofd deed fronsen. De Chileen scheen alles om zich heen te vergeten, drukte het meisje dicht tegen zich aan, en scheen haar met zijn blikken te willen verslinden. Zijn gelaat was vlak bij het hare.

— Mesties! gromde Raffles vol diepe verachting tusschen de tanden. Hoe durft de kerel haar in een volle zaal op die wijze ten dans voeren! Die halfbloed moet niet het geringste grijntje fatsoensbegrip in zijn binnenste hebben!

— Ik ben bang dat Aubrey hem straks aanvliegt! zeide Brand zacht. De jongen ziet krijtwit!

Inderdaad, Saint Clair was opgerezen. Hij was bleek en zijn vuisten waren gebald.

Hij scheen zich een oogenblik te bedenken en ging toen met snelle schreden toe op Meredith, die tegen de koperen leuning voor het buffet

leunde.

Raffles zag hem een oogenblik daarna heftig tot den ouderen man spreken, die een gebaar van ongeduld maakte, en hem scheen weg te zenden. Een donkerroode gloed verspreide zich over het knappe, jonge gezicht, en Aubrey trok zich terug. Hij zag er uit alsof hij een slag in het gelaat had gekregen.

Maar de dans was al uit, en Raffles en Brand zagen hoe de Chileen het jonge meisje zijn arm gaf, op een ouderwetsche wijze, en haar door een der breedere doorgangen naar het donkere terras voerde, dat in een wijden boog om de danszaal heenliep, en van waar men een prachtig gezicht had over een groot gedeelte van de Seine, in de verte, over het groenende Bosch van Boulogne en over de omringende huizen.

De danszaal namelijk was op de zevende verdieping van het reusachtige hotel gelegen.

Op het terras stonden tafeltjes, gemakkelijke stoelen, rustbanken. Op dit oogenblik waren er maar zeer weinig personen.

Raffles gaf Brand een wenk, en beiden slenterden naar een der uitgangen. Zij werden op hun tocht echter voorbijgelopen door den koffiehandaar, wiens uiterlijk hem deed gelijken op een stier, wiens woede nog maar weinig geprikkeld behoefde te worden, om uit te barsten.

Van waar zij stonden konden de twee vrienden een deel van het groote terras overzien. Er bevonden zich daar eenige kunstmatige priëeltjes, en uit een daarvan klonk een geluid als van een worsteling, en de onderdrukte kreten van een vrouw.

Voor Brand of Raffles nog iets hadden kunnen doen, klonk er een heel ander geluid, klinkend en helder, onmiddellijk gevolgd door het briesende stemgeweld van mijnheer Meredith die zoo luid sprak dat de twee vrienden hem wel moesten verstaan:

— En maak nu dat je weg komt, jij bruine hond! Of ik zal je zoo afranselen, dat je ontoonbaar bent. Ga naar binnen, Ina! Ik begrijp me niet dat je zulk een kerel veroorloofd hebt, je ook maar met een vinger aan te raken.

Daar kwam het meisje al aanvluchten, met gebogen hoofd, en de handen voor het gelaat. Haar vader volgde haar op een paar voeten afstand,

grommend en bulderend nog, en vuurrood in zijn breed gezicht.

En tenslotte werd de gedaante zichtbaar van den getuchtigde.

Hij hief met een gebaar van heftige woede den vuist op, en toen wilde hij wegsluipen door de zelfde deur, die Raffles en Brand tot observatiepost had gediend.

Maar hier voelde hij zich bij een arm grijpen, en hij stond stil, met een vloek, en vroeg:

— Wat wilt U? Wie bent U? Laat mij door!

— Aanstonds, antwoordde Raffles zeer kalm. Eerst moet je naar mij luisteren, Bernardo Cassida. Waarom schrik je zoo bij het hooren van dien naam? Maar waarom vraag ik ook — ik weet het zelfs zeer goed! Luister dus. Ik verlang dat je nog dezen avond niet alleen dit hotel maar ook Parijs verlakt. Tref ik je er morgen nog aan, dan zal ik genoodzaakt zijn, de politie op je af te sturen. Het zou mij niets verwonderen, als die je heel graag eens aan den tand zou willen voelen. Mijn motieven gaan je niet aan. Maar je mag wel weten, dat ik belang stel in Miss Ina. Is je dat voldoende? Scheer je dan weg, jij Cojote!

Cassida keek Raffles een oogenblik aan met oogen, die van haat glommen. Zeker wilde hij zich de trekken van dien man in het geheugen prenten. Eigenlijk keek hij maar met een oog, want het andere zat half verborgen achter een geweldig opgezwollen wang, waar de zware hand van den vertoornden koffiehandaar hem geraakt had.

Toen rukte hij zijn arm woedend los, draaide zich om zonder een woord te zeggen, uitte een gesmoorden vloek, en sloop weg.

— Het is niet eens een echte Chileen! gromde Brand vol minachting. Een kruising van een Mexicaanschen halfbloed en een Indiaansche!

— Niemand zal nu nog wel last van hem hebben, denk ik! merkte Raffles schouderophalend op!

Maar daarin vergiste hij zich toch!

Want nu pas zou men goed last krijgen met Bernardo Cassida, alias Armand de Longfleury!

En wie het tegendeel geloofde, die kende dien listigen, wraakzuchtigen en gevaarlijksten Mesties niet.

Lord Lister kwam, zag en..... stak een Dubec-sigaret op!

HOOFDSTUK III.

PINDARUS 30 : 1.

Raffles was den volgenden morgen tamelijk vroeg met Brand al weer in Auteuil. James Henderson, de reusachtige chauffeur, had ditmaal de auto bestuurd.

Maar hoe vroeg hij ook kwam, toch was er iemand geweest nog vroeger dan hij, en dat was Ralph Meredith.

De groote, zware man scheen volkomen ternedergeslagen, en leunde tegen den ingang van het witte hek, terwijl zijn pikeur met drukke gebaren tot hem sprak, blijkbaar zeer opgewonden.

Pindarus stapte voorbij, gezadeld en wel, met den lederen hoofdkap om, en aan den teugel geleid door den mageren jockey, Eddy Howard.

Het kennersoog van Raffles zag met den eersten oogopslag dat er iets met het paard niet in orde was.

Het liep lusteloos, met gebogen hoofd.

Wat verderop bij het hek stond een aantal mannen met de handen in de zakken en dikke sigaren tusschen de lippen, die naar de oefeningen keken met samengetrokken wenkbrauwen en zonder zich te verroeren.

Raffles wist dat het eigenaars van paarden, sportjournalisten, bookmakers en beroepswedders waren.

Eensklaps maakte Meredith aan het drukke gepraat van zijn pikeur een einde. Hij stampvoette woedend, en schreeuwde:

— Ik wil het zien, met eigen oogen! Laat hem eens loopen, Eddy!

't Paard was zoo hoog, de jockey was zoo klein, dat hij het dier eerst naar het hek moest voeren, voor het hem mogelijk was, in den zadel te stijgen.

De pikeur zei nog, waarschuwend:

— Mijnheer Meredith, ik zeg U nog eens, dat het dier niet in staat is om te loopen! Ik zeg U dat het kreupel is, dat het zal struikelen, en dat U dan gevaar loopt, dat het een been zal breken!

— En ik wil het zien, voor ik het geloof! brulde mijnheer Meredith. Een paard dat gisteren nog van zessen klaar was, dat zou nu kreupel zijn? Vooruit, Eddy!

— Een oogenblik! liet de heldere stem van Raffles zich hooren, en de drie mannen keken hem nieuwsgierig aan.

Raffles was naderbij gekomen, nam zijn hoed af, en zeide rustig:

— Ik ben graaf Palmhurst, mijnheer Meredith. Ik ken Uw paard van vroeger. Neem het mij niet kwalijk als ik U zeg, dat Uw pikeur volkomen gelijk heeft. Pindarus is zonder den minsten twijfel kreupel aan het rechter voorbeen. Als gij hem laat galoppeeren, kunt gij hem even goed dadelijk een kogel door het hoofd schieten.

Meredith moest den naam van graaf Palmhurst gehoord hebben. Hij aarzelde. Zijn koppigheid dreef hem aan, zijn wil door te zetten, maar aan den anderen kant weer hield hem de klank van vaste overtuiging in de stem van den ander.

— Heeft U verstand van renpaarden? vroeg hij wantrouwend.

— Ik heb zelf een renstal! antwoordde Raffles glimlachend.

— Hoe verklaart U het, dat mijn paard in een enkelen nacht kreupel wordt?

— O, dat kan verschillende oorzaken hebben! Het kan gisteren bij de laatste oefening ongelukkig op een steen hebben getrapt. Het kan zich in zijn boks zelf verwond hebben —

— Het een zoowel het ander is stellig niet ge-

beurd, graaf, zeide de pikeur hoofdschuddend. De boks is overal gecapitonneerd, en gisteren liep hij voortdurend met vilten hoefbeschermers.

Raffles was al door het hek gegaan en op het paard toegelopen. Het edele dier werd dadelijk onrustig bij het zien van den vreemdeling in zijn licht costume, maar Raffles kalmeerde het dadelijk, door het even in de neusgaten te blazen, en zijn hand streelend over den fluweelzachten neus te strijken.

Hij verzocht den jockey zijn lederén jas uit te trekken, spreidde die op den vrij modderigen grond uit, knielde er op neer, en bekeek zeer zorgvuldig, het korte, glanzende haar tegen den draad opstrijkend, den hoef en het knokkelgewricht daar boven.

Het paard kribde terug, en Raffles moest het voortdurend door zachte woordjes geruststellen.

Plotseling verhief het prachtige dier zich op de achterpooten, en de pikeur had de grootste moeite, het in bedwang te houden. Raffles moest snel achteruit springen om de wild zwaaiende voorbenen te ontgaan, en daarop liep hij op Meredith toe, voerde hem wat terzijde, en zeide op zachten, ernstigen toon:

— Mijnheer Meredith, Pindarus is inderdaad kreupel, en als gij het thans niet volkomen met rust laat, zal hij over zes dagen onmogelijk aan den wedren kunnen deelnemen.

— Maar hoe is het mogelijk? riep Meredith woedend Hoe kan dat gebeurd zijn?

— Uw paard is kreupel — omdat men met misdadig opzet de knokkelpees vlak boven den hoef met een vlijmscherp mesje heeft doorgesneden! Gelukkig is het maar ten halve gelukt, want het paard schijnt zich te hebben verweerd. Toen ik op de fijne snede, nauwelijks zichtbaar onder het haar even den vinger plaatste, begon het paard dadelijk te steigeren, minder van pijn dan van schrik. Het vrees voor een herhaling, dat is het.

Meredith was doodsbleek geworden, toen werd hij rood als een tomaat, en een oogenblik vreesde Raffles hem te zien stikken.

Hij maakte een beweging alsof hij als een dolle stier op zijn pikeur wilde toelopen, maar Raffles weerhield hem, meer nog met zijn oogen dan met zijn hand, en zeide zacht:

— Het is nu meer dan ooit noodig, om kalm te blijven, mijnheer Meredith, Bederf niets door drift. Gij wilt toch Uw eigen menschen niet beschuldigen?

— En wie zou het anders hebben kunnen doen?

— O, er zijn nog wel anderen! Hebben Uw pikeur of Uw jockey er belang bij, dat Uw paard verliest?

Zeker niet — dat is zoo! In tegendeel, als Pindarus wint, dan krijgen zij een zeer hoog bedrag van mij! Maar de eigenaar van Sardanapale had hun een nog hooger bedrag kunnen belooven, in geval mijn paard verloor! riep de woedende Meredith uit.

— Indien dat werkelijk zoo was, en zij wilden U bedriegen, zouden zij wel op een andere wijze te werk zijn gegaan! Dan had Uw Jockey Pindarus wel kunnen inhouden, zonder dat het in het oog viel, of een andere truc kunnen toepassen! Hebben zij U tot dusverre trouw gediend?

— Ik heb hun volstrekt niets te verwijten! bromde de koffiehandelaar.

— Dan durf ik er wat onder verwedden, dat zij het niet deden! Een pikeur kan trouwens zulk een fijne snede niet toebrengen, geloof mij! Men moet daar een zeer geoefende hand voor hebben, men moet een soort van chirurgijn zijn! Het is maar een heel klein peesje, en niet zoo gemakkelijk te vinden! Wilt ge mij toestaan, de box eens te onderzoeken? En wilt gij mij verder beloven, volstrekt niets te doen, alvorens gij met mij gesproken hebt?

Meredith keek Raffles met groote oogen aan, en zei, half onwillig nog:

— Ik ken U volstrekt niet, graaf, en ik zie dus niet goed in, waarom ik U die toezegging zou doen. Toch geef ik ze U — en de drommel mag me halen, als ik weet waarom! Ik moest er dadelijk de politie van in kennis stellen!

— Dat zou misschien heel dom zijn — want daardoor zou U een zeer aanzienlijk bedrag kunnen ontgaan!

— Hozoo? vroeg Meredith verwonderd.

— Wel, het is immers duidelijk dat die lieden daar met hun handen in hun zakken al iets gemerkt hebben! Zij zijn kenners, en zij hebben wel gezien dat Uw paard kreupel is! Binnen een uur is dat in heel Parijs bekend, en de cote van Pindarus zal zakken tot 25 of 30 : 1! Dat wil zeggen dat gij voor iedere 100 pond, die gij op Uw paard zet, er drieduizend zoudt ontvangen — indien het won!

Meredith keek Raffles een oogenblik verbluft aan, en toen barstte hij uit:

— Maar wat dromel ja! Gij hebt duizendmaal gelijk! Als iedereen denkt dat het paard toch onmogelijk zal kunnen winnen, dan zal men er bijna niets op wedden — en ik verdien een fortuin, als het dan toch wint! Maar dat zal niet gaan, graaf! In zes dagen kan die kreupelheid niet genezen!

— Ik denk dat een gewone paardenarts, hoe bekwaam ook, daar inderdaad niet veel kans toe zou zien, zeide Raffles, met een eigenaardig lachje. Maar ik ken wel een geneeswijze, mijnheer Meredith, die

het dier binnen drie dagen weer zal maken tot wat het geweest is in den laatsten tijd — dat wil zeggen onoverwinnelijk!

De verbazing van Meredith nam nog toe. Hij keek Raffles onderzoekend aan, krabde zich eens achter het oor, en vroeg toen, half spottend, half wantrouwend:

— Zijt gij dan een duiveelskunstenaar?

— Dat niet! Maar ik heb vroeger veel omgegaan met Arabieren. En wel voornamelijk met eigenaars van groote stoeterijen. Een hunner heb ik eens een dienst kunnen bewijzen, dien hij zelf hooger schatte dan hij werkelijk waard was, en in ruil daarvoor deelde hij mij eenige kleine beroepsgeheimen mede, waarmede ik een paar maal mijn voordeel heb kunnen doen. Het paard kwetst zich daar nog al eens aan vlijmscherpe dorens, die zoo hard zijn als ijzer, en de Arabier, die zijn paard heel wat hooger stelt dan zijn vrouw, heeft daar een geneeswijze voor gevonden, die zeker geen genade zou vinden in de oogen van onze Europeesche paardendokters, maar die niet te min afdoende is, dat kan ik U verzekeren.

Meredith bleef nog altijd wat onzeker kijken, en Raffles vervolgde glimlachend:

— Ik zie het al — gij durft het niet goed aan. Gij kent mij volstrekt niet, en vreest voor een hinderlaag. Welnu, raadpleeg een vee-arts, den besten dien gij hier kunt vinden. Ik verzoek U daar zelfs om. Als hij zegt dat het paard binnen een week niet te genezen is, dan kan het U toch niet meer van nut zijn bij dezen wedren, en verliest gij er niets bij, als gij mij mijn gang laat gaan!

— Maar — Pindarus zou voor goed bedorven kunnen worden! zeide Meredith aarzelend.

Raffles fronste even de wenkbrauwen, maar toen zei hij luchtig:

— Als gij daarvoor werkelijk vreest, ben ik bereid, U de waarde van het dier te vergoeden! Ik wil een som storten, waarvan gij zelf de hoogte kunt bepalen, voor ik met mijn kleine kuur begin.

— Zooiets heb ik nooit beleefd! riep de koffiehandelaar uit. Weet gij wel dat dit aanbod bijna zonderling klinkt, graaf? Wat kan ik gedaan hebben, om zooveel belangstelling van Uw kant te verdienen!

Raffles keek hem een oogenblikje koud en uit de hoogte aan, en antwoordde toen afgemeten:

— Niets van dien aard hebt gij gedaan, mijnheer Meredith. Ik gevoel volstrekt geen bijzondere sympathie voor U. Het tegendeel is veeleer waar! Gij moet ook niet denken dat ik dit aanbod doe om Uw gunst te erwerven! Hebt gij dan nog niet begrepen, dat de zaak ook voor mij groot voordeel kan opleveren? Als gij Uw mond weet te houden, zijn wij beiden de eenigen, die op de hoogte zijn

van het feit, dat Pindarus, volkomen gezond, zal kunnen meelopen. Wij hebben dus niets anders te doen, dan een hoog bedrag op hem te zetten, en hij zal het ons dertigvoudig vergoeden. Ook ik verdien dus een kapitaal, als ik het dier weet te genezen.

Meredith zweeg nog een oogenblik, en zei toen, Raffles de hand toestekend:

— Dat had ik nog niet gedacht! Nu verschijnt de zaak in een ander licht. Uw handelwijze wordt nu heel wat begrijpelijker. Neem mij niet kwalijk, als ik den indruk bij U heb gevestigd, dat ik U wantrouwde. Dat was mijn bedoeling niet. Ik laat U vrij om met het paard te handelen zooals U goedgeunkt, en van een garantiesom wil ik niets weten!

Raffles hield even de hem toegestoken hand vast, liet ze aanstonds weer vallen, en zeide toen kortaf:

— Het is goed. Aanstonds zal ik het paard onder handen nemen. Uw jockey moet er buiten worden gehouden. Natuurlijk gaat dat niet langer dan tot over een dag of drie, want dan moet het paard opnieuw in training, na die drie dagen van rust. Hij zal dan natuurlijk bemerken, dat Pindarus even fit is, als ooit te voren. Kunt gij er vast van op aan, dat hij zal zwijgen?

— Hij zal zijn mond houden — al was het maar om het geld! Hij kan dan immers zelf op het paard zetten!

— Dat is waar. Dan moeten wij verder alles maar aan de dagbladen overlaten. Maar roep een paardenarts, opdat gij zekerheid zult hebben.

Op dat oogenblik kwam een kleine tweezitter aanrijden, door de breede laan die naar het oefenveld voerde, en Ina sprong uit den wagen. Zij snelde op haar vader toe, met een verschrikt gezicht, en vroeg dadelijk:

— Is het waar, vader, wat ze bij den ingang zeggen — dat Pindarus kreupel is?

— Hij is het, kind — maar dank zij dezen heer zal hij het —

Hij hield plotseling op, want Raffles had hem met zijn wandelstokje ongemerkt van achteren tegen de kuit geslagen. Hij kreeg een kleur, mompelde iets, en besloot toen zijn zin:

— Het is jammer — wij zullen een paardendokter raadplegen — wie weet gaat het nog wel bijtijds over!

Toen het meisje zich even verwijderd had, nadat Raffles vluchtig was voorgesteld, zeide deze op zachten toon:

— Als ik zeide dat het tusschen ons moest blijven, mijnheer Meredith, dan bedoelde ik natuurlijk, dat niemand, maar dan ook volstrekt niemand het mag weten! Ook Uw dochter niet. Zij is een vrouw, en wat gij aan een vrouw mede-

deelt, dat kunt gij evengoed met duizend luidspreekers van de daken laten toeteren!

— Ik beloof U dat ik er niets over zal zeggen, zeide Meredith, bijna nederig, nu hij begon in te zien, dat die man daar met zijn koele grijze oogen en zijn intieme vriendschap met Arabische paardenfokkers hem misschien over een week een zeer groot fortuin zou kunnen laten verdienen.

De beide mannen namen voorloopig afscheid, en Meredith ging een veearts raadplegen.

Het resultaat daarvan vond men des avonds in de sportkolommen van alle avondbladen. Daar

stond het met zooveel woorden te lezen dat de favoriet Pindarus tijdens de oefening kreupel was geworden, en dat het uitgesloten moest worden geacht, dat het paard binnen een week genezen zou kunnen zijn. Wellicht zou het dier toch nog meeloopen, maar zeker was het niet.

Wat wel zeker was, dat was, dat de notering voor Pindarus nog dienzelfden avond van drie tot dertig om een terugliep. Het paard was een outsider geworden, zooals er maar ooit een geweest was!

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor, en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK IV.

EEN RAADSELACHTIGE ONTVOERING.

Het duurde bijna een dag, voor Raffles zich te Parijs met heel wat moeite al datgene had weten te verschaffen hetwelk hij noodig had tot samenstelling van het geneesmiddel, waarvan zijn Arabische vriend hem het geheim had medege-deeld. De Botanische Tuin was er zelfs bij te pas gekomen.

Maar laat in den avond keek Raffles dan toch ook tevreden naar het eenvoudige, wit porseleinen schoteltje, waarop een weinig zachtgroene zalf lag, het resultaat van zijn werk.

Glimlachend zeide hij tot Brand:

— Dat beetje zalf kan ons een paar millioen francs opleveren, Brand.

Is de uitwerking nu inderdaad zoo wonderbaarlijk?

— Iets wonderlijks is er niet aan — het middel bezit alleen een zeer sterk genezende eigenschap. Het is alleen jammer, dat het een dag duurde voor ik alle samenstellende deelen bijeen had. Het paard zal daardoor een dag later weer in training gaan. Maar toch hoop ik dat het zal winnen.

— Heb je er eenig denkbeeld van, Edward, wie de schandelijke aanslag op het edele dier kan hebben verricht?

— Ik heb een denkbeeld — maar dat houd ik voorloopig liever voor mij! antwoordde Raffles kortaf. Het is echter wel zeker dat het een wraakneming betreft. En het is gedaan door iemand die kennis heeft van paarden.

— Wanner gaan we het middel toepassen?

— Dat moet nu aanstonds gebeuren! Ik wil er niet opnieuw een nacht overheen laten gaan.

— Maar de box zal bewaakt worden! Ik heb gehoord dat de pikeur bij het paard slaapt.

— Die moet weg! Dan moet de eigenaar maar

met ons mede gaan, en hem zeggen dat hij zich moet verwijderen. Hoe minder er over de zaak gesproken wordt, hoe beter.

Dit korte gesprek had plaats in het huisje dat wij reeds genoemd hebben, en hetwelk Raffles bezat niet ver van den ouden stadwal, uitstekend geschikt voor wat hij er van verwachtte, en waar het onmogelijk zou zijn, hem te vatten, zelfs niet bij verrassing.

Door een zeer lange, eeuwenoude, onderaardsche gang stond het kleine huis, dat maar één verdieping telde, in verbinding met de puihoopen van een oud klooster, dat zich op een honderdtal meters buiten de vestingwallen bevond, en waar des Zondags de kinderen speelden tusschen de oude steenblokken en op wat weleer een ruime binnenplaats was geweest, met nog brokstukken van de oude pomp in het midden.

Het was reeds elf uur, maar Raffles wilde nu handelen.

Hij beval Henderson, rustig naar bed te gaan, daar hij een groot gedeelte van den nacht zou uitblijven, en stapte met Brand in den snellen wagen, dien hij eenige dagen tevoren voor onbepaalden tijd gehuurd had.

Hij vond Meredith in het Splendid Hotel, in de danszaal, en kijkende naar zijn dochter Ina, die met zijn secretaris danste. De secretaris zag er uit, alsof hij regelrecht den hemel was binnen gestevend, maar de vader van het meisje keek boos.

Hij zat voor een „whisky soda, en trommelde met zijn dikke vingers op het tafelblad.

Raffles liep regelrecht op hem toe en zeide:

— Het spijt mij, mijnheer Meredith, maar ik kon het middel onmogelijk eerder gereed krijgen,

de ingredienten waren hier zeer moeilijk te krijgen. Wij hebben nu geen oogenblik te verliezen. Kunt gij mij vergezellen? Het paard kent U goed en zal rustiger zijn, als gij meegaat, bovendien moet gij den pikeur verwijderen. Die man zal natuurlijk niet zijn post verlaten, als ik het hem gebied.

De koffiehandelaar keek een oogenblik besluiteloos, en gromde toen:

— Dan zal ik eerst mijn dochter bevelen, dat zij naar bed moet gaan.

— Maar zij schijnt zich zeer goed te amuseren! bracht Raffles in het midden.

— Dat is het juist! Zij amuseert zich wat al te goed naar mijn zin!

— Dus daarom Uw ontevreden uiterlijk — en niet omdat ik zoo laat kom? zeide Raffles verbaasd. Maar mijn waarde heer, die jonge man — Saint Clair is immers zijn naam — maakt een uitstekenden indruk!

— Hij is in mijn dienst, graaf, en hij bezit geen cent! Hij heeft niets meer dan zijn salaris, zeide Meredith kortaf. Ik houd niet van zulke moderne grapjes. Ieder in zijn stiek, dat zeg ik maar! Die jongen loert natuurlijk op mijn geld!

— Daar ziet hij volstrekt niet naar uit! zeide Raffles hoofdschuddend. Overigens, het zijn mijn zaken niet. Haast U wat, mijnheer Meredith, want ieder uur is kostbaar! Het is jammer genoeg dat het paard zoolang heeft moeten staan, zonder dat ik mijn middel heb kunnen toepassen. Hoe eerder dat ware gebeurd, hoe beter het zou zijn geweest.

Meredith bromde nog wat, wenkte toen zijn dochter, en sprak even met haar.

Toen hij zich weder bij Raffles voegde, zeide hij grommend:

— Die jeugd van tegenwoordig! Zij zegt dat zij nog niet naar bed wil omdat zij nog geen slaap heeft. Kunt U zich indenken, graaf, dat kinderen van een kwart eeuw geleden zulk een beuzeling als voorwendsel hadden durven noemen?

— Er staat mij flauwtjes iets van voor! zeide Raffles glimlachend. Maar de tijden zijn veranderd, en met haar de kinderen. Gij zult er U in moeten schikken. Het is nu eenmaal niet anders.

De drie heeren hadden het hotel verlaten, en stapten in den wachtenden auto.

Raffles zelf stuurde den wagen, en reed zoo vlug hij maar kon naar de wijk van Auteuil, en vervolgens naar de renbaan. Daar stond de rij boxes, donkere dobbelsteenen, kleine huisjes van stuk- en latwerk.

Het hek was natuurlijk gesloten, het werd bevaakt door een portier, en Meredith moest een kaart toonen, voor hij werd toegelaten.

Terwijl zij zwiingend langs de rij stallen liepen,

hield Raffles Meredith even staande, en vroeg:

— Welk voorwendsel zult gij Uw pikeur opgeven om hem weg te zenden?

— Voorwendsel? Geen voorwendsel hoegenaamd! Ik zal hem eenvoudig zeggen dat hij een uur kan gaan wandelen!

— Dat zal zijn achterdocht gaande maken! Wij moeten dat vermijden. Ik geloof dat ik iets beters weet. Op die wijze zou ik het dier ook steeds onder toezicht hebben. Stel mij voor als een koper van het paard. Zeg, dat gij U er van wilt ontdoen, nu het toch kreupel is. Wij plaatsen het dan in een anderen box, en mijn bediende kan het dier bewaken.

Trouwens, nu gij uw.... eh.... graaf de Longflenz tot vijand hebt gemaekt, zal hij U niet meer van dienst willen zijn.

Meredith wendde Raffles snel het gelaat toe, en vroeg:

— Hoe weet gij dat wij met elkaar getwist hebben?

— Ik zag het! antwoordde Raffles rustig. Mijn vriend en ik waren op het terras.

— Zoo? Nu, ik geloof dat ik in mijn recht was! Ik had den schoft moeten doodslaan!

— Misschien was dat het verstandigste geweest! zeide Raffles droogjes. Want die.... graaf de Longfleury is een buitengewoon gevaarlijk heerschap, als men hem tot vijand krijgt. Gij hebt hem niet terug gezien sedert dat oogenblik?

— Neen — Hij is plotseling verdwenen. En dat is maar goed ook. Dat ik dien kerel nog een oogenblik heb kunnen beschouwen als mijn aanstaanden schoonzoon!

Raffles zeide niets. Het pleitte voor Meredith, dat hij zijn dochter toch niet had willen geven, aan een man, die zich in een groot, druk hotel als een schoft gedragen had. Ondanks zijn grafelijken titel, waaraan de koffiehandelaar veel waarde scheen te hechten.

Eenige oogenblikken later zeide hij:

— Ik keur Uw voorstel goed, graaf. Ik zal zeggen dat gij koper zijt van het paard, en het dier in Uw eigen box wilt plaatsen omdat die beter is.

— Maar dan zal de pikeur U misschien vragen, om hem maar naar Londen terug te zenden, daar zijn verblijf hier dan geen nut heeft!

— Neen. Want ik heb hier nog een schimmel, die geen kans hoegenaamd heeft, maar dien ik toch wil laten meelopen. Voor dat dier moet hij dan maar zorgen. Hier is de box.

Hij klopte even op de deur, die bijna onmiddellijk werd geopend door Holloway.

De pikeur scheen verbaasd te zijn, op dat uur zijn werkgever te zien opdagen, en hij wierp een

schuinen blik op de twee heeren, die hij dien morgen al gezien had.

Het was een van de grootste boxes, maar heel veel ruimte bleef er niet over naast en achter de beide paarden die daar stonden. In een hoek stond een matten stoel, en in den smallen doorgang was een bos stroo neergeworpen voor den bewaker.

Meredith snuffelde, en zeide toen woedend:

— Je hebt gerookt, Holloway! Ontken het niet, want ik ruik duidelijk je stinkende tabak!

— Een paar trekjes — eenige uren geleden — en met de deur open, mijnheer! stamelde de pikeur.

— Je weet dat ik het verboden heb! schreeuwde de koffiehandelaar woedend. Een enkele vonk op al dat stroo — en de boel vlamt als een losse turf met petroleum! Dat zeg ik je, Holloway, als ik je nu nog eens snap, dan lig je eruit!

De pikeur stond met neergeslagen oogen, en met een bleek gezicht. Waarschijnlijk voelde hij zich schudbewust. Het viel dan ook niet te ontkennen — duidelijk waarneembaar was de bedorven lucht van de koud geworden rook.

— Deze heer koopt Pindarus, ging Meredith kortaf voort. Hij neemt hem nu dadelijk mee. Jij blijft op Lizzy passen.

Pindarus stond te dommelen, toen de bezoekers binnen traden, maar hij was nu klaar wakker en spitste een weinig ongerust de ooren.

Om de voorvoet was een verband bevestigd, met lange strooken wit linnen vastgemaakt.

Zonder iets te zeggen, nog altijd met datzelfde bleeke gezicht maakte Holloway den holster los, en voerde het paard naar buiten.

Raffles gaf den man een fooi, en toen brachten zij het dier aanstonds, voorafgegaan door een terreinknecht, naar een der weinige nog ledige stallen.

Er werd aanstonds stroo in gebracht, de ruif werd gevuld, even als de steenen watertrog, en binnen tien minuten was dat alles gereed.

De boxes zijn hier alle electrisch verlicht, en daarover behoefde Raffles dus zeker niet te klagen.

Hij begon met Pindarus bemoedigend en vriendelijk toe te spreken, streelde het dier over den fluweel zachten neus, klopte hem tusschen de voorbenen, en toen hij het vertrouwen van het dier gewonnen had, begon hij voorzichtig het verband los te maken, en zuiverde de zeer kleine wonde van het smeersel daarop.

Pindarus was een weinig onrustig, en schudde nu en dan met het hoofd, maar hij liet Raffles toch kalm begaan, terwijl Meredith en Brand zwijgend en in gespannen aandacht toekeken.

Toen opende Raffles het spanen doosje waarin hij de zalf had gedaan, en bestreek zorgvuldig de

kleine snede, terwijl het dier van onrust sidderde, maar al heel gauw tot kalmte kwam, zoodra het den weldoenden invloed bespeurde van de koele zalf. Het was alsof zijn instinct hem zeide, dat dit middel beter was dan het vorige!

Raffles lag naast het paard op beide knieën, streek de zalf uit, met zijn gelaat dicht bij den grond, en sprak onder het werk:

— Hij is een braaf beest — heel wat rustiger dan ik eigenlijk gevreesd had — en binnen drie dagen —

Hij hield eensklaps op, en bukte zich dieper voorover.

Hij sloot het zalfdoosje, ging op een knie liggen, tilde den hoof van zijn andere been, stond toen langzaam op, en Brand zag tot zijn verbazing een merkwaardige, gespannen uitdrukking op het gelaat van Raffles.

— Hoe lang heeft U Pindarus, mijnheer Meredith? vroeg Raffles.

— Wel, ruim een jaar! Ik kocht hem als een eenjarige van Sir Lipton. Waarom vraagt gij dat?

— Omdat — och, uit nieuwsgierigheid! Een braaf beest —

En Raffles klopte het dier opnieuw op de borst, en krauwde het tusschen de fraaie, nog wat verschrikte oogen.

— Moet dat verband er niet weer om? vroeg Meredith, op de lappen wijzend.

— Dat is geheel overbodig! Aanstonds zal het paard wel gaan liggen, en morgen ochtend zal hij al heel wat beter zijn! Wij hebben nu niets meer te doen, mijnheer Meredith, dan af te wachten. Mijn vriend zal hier bij het paard blijven, totdat hij wordt afgelost door mijn bediende.

Brand maakte het zich dadelijk gemakkelijk, overtuigde zich dat het paard stevig was vastgebonden, sloot de deur, en ging voor het kleine gebouw rustig zijn pijp rooken.

Raffles bracht Meredith met zijn auto weder naar het hotel terug.

Deze begaf zich onmiddellijk naar de danszaal, maar toen hij Ina daar niet zag meende hij dat zij was gaan slapen, en dat stemde hem tevreden.

Toen hij door de vestibule van de launge keek, zag hij daar Saint Clair zitten die een courant las.

Dat verbaasde hem wel een weinig, en hij opende de deur, en zeide:

— Nog niet naar bed, Saint Clair? Heb je geen slaap?

De jongeman kreeg een kleur en antwoordde:

— Ik wilde liever wachten tot U en Miss Ina terugkwaamt! stotterde hij.

— Ik en Miss Ina? herhaalde Meredith langzaam. Wat bedoel je daarmee? Ina is toch naar bed?

Saint Clair kwam langzaam overeind, en zijn ge-
laat was bleek toen hij zei:

— Zij is volstrekt niet naar bed. Zij is immers
naar U toegegaan! U heeft haar toch een briefje
geschreven, dat zij U moest ontmoeten in de Man-
hattan Bar?

Meredith greep zich aan de deurpost vast, en
verbleekte op zijn beurt, terwijl zijn oogen hem
bijna uit het hoofd puilden.

— Wat beteekent dat? Wat moet dat beduiden?

riep hij op schorren toon.

En achter hem zeide de heldere stem van Raffles
ernstig:

— Het beteekent, mijnheer Meredith, dat U zich
een doods vijand heeft gemaakt en dat hij niet te-
vreden was met zijn eerste wraakneming! Er kan
niet aan getwijfeld worden of Uw dochter is zoo-
even door slinksch bedrog hier weg gelokt en ont-
voerd.

DUBBE RECLAME

Aeerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarder
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK V.
OP HET OORLOGSPAD.

De slag was zoo hevig, en kwam zoo onverwacht, dat Meredith een oogenblik als versuft stond te wankelen.

Hij had vrij wat fouten, onze rijkaard, maar hij hield zielsveel van zijn kind, al beknorde hij haar dikwijls, en de afschuwelijke gedachten, die nu bij hem opkwamen, maakten hem half razend, en dreigden hem te versmoren.

Hij kwam tot zich zelf, greep zijn secretaris in de borst, schudde hem ruw heen en weer, en blafte hem aan, zich zelf nauwelijks meester:

— Wil je me zeggen wat er gebeurd is? Hoe is zooiets mogelijk? Heb je dan niet voor haar gezorgd, op haar gelet?

— Heeft U mij ooit het recht toegestaan, om dat te doen, mijnheer Meredith? vroeg Saint Clair op bitteren toon. Gij weet wat ik U nog geen maand geleden opnieuw gevraagd heb — gij hebt toen geweigerd.

— Zij wilde je niet! gromde Meredith doodsbleek. Was dat mijn schuld? Overigens, al had zij wel gewild — dan toch had ik geweigerd.

Ik weet het wel — U zag meer in dien vervloekten Longfleury! zeide de secretaris, de vuisten ballend. U kunt U zelf gelukwenschen met de gevolgen mijnheer Meredith U twijfelt er toch zeker niet aan of die schurk heeft het gedaan — Ina listig hier weggelokt, om wraak op U te nemen?

Meredith wilde uitvaren, half dol van woede, maar Raffles kwam tusschenbeide en zeide bijna streng:

— Ik geloof niet dat het tijd is voor zulke uiteenzettingen, mijne heeren. Mij dunkt dat er zaken te doen zijn van heel wat meer belang!

— Wanneer hebt gij Miss Ina het laatst gezien, mijnheer Saint Clair?

— Omstreeks een uur geleden, mijnheer! antwoordde deze heer.

— Graaf Palmhurst! stelde Meredith norsch voor zijn voorhoofd bettend. Hij heeft mij zoeven een grooten dienst bewezen.

— En misschien kan ik er U een bewijzen, mijnheer Meredith, die nog heel wat grooter is. Waart gij er bij, toen zij het briefje ontving, waarvan gij spreekt, mijnheer Saint Clair?

— Ja, wij waren in de hall. Ina — Miss Ina wilde zich juist naar haar kamer begeven. Ook ik

wilde mijn slaapvertrek opzoeken. Toen kwam een kellner met het briefje. Zij maakte het haastig open en las het. Er stonden maar en paar woorden op.

— Heeft U het briefje gezien?

— Alleen de enveloppe. Die had zij laten vallen.

— Hoe weet gij dan wat er in dat briefje stond?

— Zij deelde het mij haastig mede. Zij scheen een beetje ongerust te zijn, want zij werd bleek. Zij zei, dat gij, mijnheer Meredith, een klein ongeluk had gekregen, en dat zij U in de Manhattan Bar moest komen halen.

— Hebt gij niet aangeboden om haar te vergezellen? vroeg Raffles weer.

— Natuurlijk deed ik dat, graaf! riep Saint Clair uit. Maar zij weigerde. Overigens — de Manhattan Bar is in 10 minuten met een taxi van dit hotel verwijderd.

Raffles schudde het hoofd, en zeide ernstig:

— Gij had moeten meegaan, ondanks haar weigering, mijnheer Saint Clair. Parijs is en blijft een gevaarlijke stad, zoo laat in den nacht. Niet alle taxichauffeurs zijn even betrouwbaar! Of beter gezegd — er bestaan lieden, die tijdelijk dat vak kiezen, als het zoo in hun kraam te pas komt.

De jongeman wrong de handen en zei in bitter zelfverwijf:

— Dat weet ik! Maar zeg het niet, of ik zou krankzinnig worden! Wat kan het mij nu nog schelen of iemand het weet — dat ik haar liever had dan mijn leven! En ik heb er bijgestaan, en haar laten weggaan! Ik zou mij zelf kunnen ranselen —

— Ik weet heel wat beters, mijnheer Saint Clair. Gij zoudt ons kunnen helpen, om haar terug te vinden!

De oogen van den secretaris begonnen te schitteren, en hij greep de gelegenheid met beide handen aan.

— En wat denkt U te kunnen doen? gromde Meredith wanhopig. De politie moet in den arm genomen worden!

— Die ook — maar ik ben van oordeel dat drie vastberaden mannen in zulke omstandigheden soms heel wat meer bereiken! hernam Raffles.

— Het is mij nog altijd een raadsel, dat een graaf zich zou kunnen verlagen tot zulk een gemeene wraakneming! steunde de rampzalige koffie-

handelaar.

Maar Raffles haalde ongeduldig de schouders op en zeide:

— Wat praat gij toch van een graaf! De kerel heet niet Longfleury maar Cassida, Bernardo Cassida. Hij is een Chileen, en van alles geweest, koeienjongen, paardendief, valschpeler, kellner, filmacteur, hotelrat! Een sluwe duivel, die zich niet gemakkelijk laat vatten, en tot alles in staat! Hij was het ook, mijnheer Meredith, die Uw paard bedierf!

Meredith was krijt wit geworden, en staarde Raffles aan alsof hij een spookverschijning zag.

— Is dat waar? vroeg hij heesch.

— Er kan niet worden getwijfeld. En nu moeten wij aan het werk! Hebt gij soms gezien met welk voertuig Miss Ina wegreed, mijnheer Saint Clair?

— Met een taxi!

— Werd die van een standplaats geroepen?

— Neen, er stond er toevallig een dicht bij het hotel.

— Hebt gij het nummer kunnen waarnemen?

— Ik heb er zelfs niet op gelet — ik dacht alleen maar aan haar! zeide Saint Clair dof.

— Wie riep die taxi?

— De piccolo die het briefje bracht.

— Waar is die jongen nu?

— Die is dadelijk daarna naar bed gegaan.

— Vraag hem onmiddellijk, of hij zich het nummer, of anders het uiterlijk van den chauffeur herinnert, op welke wijze het briefje kwam, en welk nummer de taxi droeg. Als hij slaapt, maak hem dan wakker. Het is van het hoogste gewicht. Mijnheer Meredith, gij kunt intusschen de politie waarschuwen — ofschoon ik moet vreezen dat het niet veel zal baten. Cassida, ik herhaal het, is niet zoo gemakkelijk te vatten. En dan — het kan niet anders, of hij heeft hier goede vrienden, die hem helpen. Zulk een ontvoering kan men tegenwoordig niet zoo gemakkelijk geheel alleen op touw zetten. Daar is hulp bij noodig.

— En moet ik alles aan de politie mededeelen? vroeg Meredith haperend.

— Ik begrijp het — gij denkt aan het schandaal, dat er kan volgen! En toch zult gij door dien zuren appel moeten heenbijten, mijn waarde heer. Het is volstrekt noodzakelijk dat de politie op de hoogte wordt gesteld van den waren naam van graaf Longfleury, want dat zal haar nasporingen zeer vergemakkelijken. Zij weet dan tenminste nauwkeurig naar wien zij moet zoeken. Flaast U, dan zal ik op mijn beurt voor alle zekerheid de Manhattan Bar opbellen, ofschoon ik wel bijna zeker ben, dat de kerel daar in het geheel niet is geweest. Nog een oogenblik — hebt

gij hem wel eens geschreven?

— Ik geloof een keer — een invitatie. Waarom vraagt ge dat?

— Wel, hij moet toch Uw handschrift kennen, om dat valsche briefje te kunnen schrijven! Uw dochter schijnt geen oogenblik te hebben geaarzeld na de ontvangst. Nu, wij vinden elkander hier in de vestibule terug! Brand, ik wilde dat je Henderson ging waarschuwen! Doe het ook per telefoon! Wellicht zullen wij zijn diensten noodig hebben.

Er waren nog geen tien minuten verstreken, toen alle handelende personen in dit kleine drama weer vergaderd waren in de groote vestibule van het hotel.

Het gelaat van Meredith stond somber, maar dat van Saint Clair vertoonde een glimp van hoop. Hij begon aanstonds, zoodra hij Meredith en Raffles zag, die het eerst op de plek van samenkomst waren:

— De jongen zegt, dat het briefje gebracht werd door een chasseur van de Metropolitan Bar, dien hij heel goed kent.

Raffles trok een verwonderd gezicht en zei:

— Dan kan het niet anders, of het briefje moet daar wel degelijk geschreven zijn! Misschien deed de schurk dat, om de zaak waarschijnlijker te maken, en het kon wel eens zijn dat hij juist door al te groote slimheid zijn spel bederft! Kon de jongen iets mededeelen over de taxi?

— Neen, dat helaas niet! Hij kan alleen zeggen dat de chauffeur niet al te groot was, en een zwarte baard droeg!

— Een chauffeur met een zwarten baard! riep Raffles uit. Iets heel bijzonders! Die kan wel valsch geweest zijn. Mijnheer Meredith, wat hebt gij te rapporteren?

— Niets anders, dan dat de politie mij beloofd heeft, onmiddellijk een onderzoek te zullen instellen! Zij zoekt trouwens al een maand naar dien Cassida.

— Nu, men kan nooit weten, hoe een koe een haas vangt! zeide Raffles droogjes. Maar het komt maar hoogst zelden voor, dat de politie de verblijfplaats van een ontvoerd persoon weet te vinden. Wij gaan nu onmiddellijk naar de Manhattan Bar en zullen daar den chauffeur ondervragen. Het is niet aan te nemen, dat hij den afstand te voet heeft afgelegd. Ik denk eerder — met een taxi! Nu, wij zullen wel zien. Daar is mijn vriend Brunt!

Inderdaad kwam Brand aanloopen, en deelde Raffles zachtjes mede dat Henderson binnen tien minuten met den auto voor het hotel hoopte te staan.

— Ik wil geen tien minuten verliezen, Brand! Jij wacht hem hier dus af, en jij rijdt onmiddellijk naar

de Manhattan Bar. Zorg voor wapens. Niemand kan zeggen wat er vannacht nog geschieden kan. Tot straks.

Raffles had reeds eerder een taxi van de standplaats laten komen, en ofschoon hij er wel zeker van kon zijn, dat daar niets bijzonders aan was, nam hij den chauffeur en den wagen toch goed op.

Een minuut of vijf later stapten zij af aan de Manhattan Bar, en Raffles merkte niet zonder eenig sarcasme op, dat zij er toch nog eerder schenen te zijn dan de politie.

Er was daar namelijk nog in het geheel geen onderzoek ingesteld.

Zij kwamen juist op het nippertje, want de chauffeur, een jongen van een jaar of zestien, had zijn uniform al afgelegd, en wilde juist naar huis gaan.

Raffles trok hem dadelijk in een hoekje en drukte hem een vijf franc stuk in de hand, met de woorden:

— Ik ga je wat vragen, knaap, en dit is om je geheugen te scherpen.

Meredith liet Raffles kalm begaan, ofschoon hij zelf van ongeduld popelde. Instinctmatig had hij gevoeld, dat de zaak het vlugst en het best zou worden gedaan, indien hij alles maar overliet aan dien koelbloedigen edelman, die zoo rustig en zeker zijn weg ging, en die ook in de zaak van het bedorven paard zoo schrandere en energieke was opgetreden.

Hoe die edelman had kunnen ontdekken dat de zoogenaamde Longfleury een ordinaire oplichter en dief was — dat was hem een raadsel, maar om de oplossing bekommerde hij zich voorloopig niet. De hoofdzaak was dat zoo spoedig mogelijk zijn dochter werd terug gevonden.

Raffles vervolgde terstond:

— Je hebt zoowat een half uur geleden een briefje aan het adres van Miss Meredith naar het Splendid Hotel gebracht.

— Zoo is het, mijnheer, zeide de jongen.

— De enveloppe was zeker gesloten?

— Ja.

— Wie gaf je dat briefje?

— Een heer, die hier wat had zitten gebruiken.

— Wat zei hij?

— Hij zei dat er groote haast bij was, en dat ik een taxi moest nemen!

Raffles wierp beurtelings Meredith en Saint Clair een snellen blik toe, en hernam:

— Voor de deur stond zeker al een taxi klaar — toevallig —

— Ja, mijnheer!

— En — de chauffeur had een zwarten baard?

— Maar als U alles weet — riep de jongen verbluft uit.

— Beschrijf mij den heer eens, die je het briefje ter hand stelde.

— Heel groot, fors gebouwd, met rood, kort geknipt haar en een platten neus — net of hij er een harden tik op had gehad!

— Nu, dat is dan zeker Cassida niet geweest! zeide Saint Clair hoofdschuddend, die is veeleer klein en tenger.

Maar Raffles had een schok van verbazing onderdrukt, en vroeg:

— Zag zijn neus er werkelijk uit, alsof hij daar een harden slag op had gehad?

— En heel hard ook, mijnheer.

— Leek zijn eene oog een beetje donkerder dan het andere?

— Dat komt uit, mijnheer! antwoordde de jongen levendig. Hij was als heer gekleed, en hij dronk hier een glas Whisky soda.

— Was hij er nog toen je terug kwam?

— Neen. Een kellner zei dat hij bijna dadelijk, nadat hij mij het briefje gegeven had, was weggegaan.

— Merkte je iets bijzonders aan de taxi?

— Alleen maar, dat het daarbinnen wat muff rook.

— En toen heb je een raampje willen neerlaten, maar dat ging niet, zeide Raffles langs zijn neus.

De jongen keek hem bijna verschrikt aan, en stotterde

Dat heb ik werkelijk willen doen, mijnheer, en het ging ook niet, want het raampje zat muurvast! Maar hoe U dat kan weten — daar snap ik niets van!

— Ik weet het — door te redeneeren, jongen! zeide Raffles glimlachend. Heb je het nummer van de taxi soms gezien?

— Er was er geen, mijnheer!

— Dat dacht ik al half, zeide Raffles rustig. Verder kun je me zeker niets vertellen?

— Niets, mijnheer. Ik heb mijn briefje afgegeven aan een piccolo in het Splendid, dien ik wel ken, en toen ben ik teruggelopen. Mijn dienst was toch al om, eigenlijk.

— Ik dank je, jongen — ga nu maar gauw naar je bed! zeide Raffles, en hij gaf den knaap een vriendschappelijken klap op den schouder.

Zijn gezicht stond echter strak toen hij zich tot de twee heeren wendde met de woorden:

— Ik vrees dat het nog ernstiger is, dan wij dachten, heeren. De kerel heeft alles zeer sluw bedacht. Hij zelf droeg een valschen baard, en die taxi is stellig niet terug te vinden. Zij had niet eens een nummer! De man die het briefje aan den chas-

seur gaf, was een medeplichtige. En toen de jongen sprak van de muffe lucht in den wagen, begreep ik al hoe laat het was. De ellendeling heeft gewerkt met een of ander bedwelmend goedje, en hij moet een kraantje van zijn zitplaats hebben kunnen opendraaien. De portiers zullen wel zoo zijn gemaakt, dat zij van binnen niet te openen waren, maar zulke aanslagen kunnen toch wel eens mislukken, als het slachtoffer er in slaagt, een raampje neer te laten of stuk te slaan. Daarom waren zij vast in de sponningen geklemd, en de ruiten zullen wel van zeer dik glas zijn geweest. Dat er iemand in den wagen heeft gezeten, is natuurlijk buiten gesloten. Miss Ina zou dan onmiddellijk achterdocht hebben gekregen, en stellig niet zijn ingestapt. Neen, zij is in den wagen bijna dadelijk bedweld.

Saint Clair verbleekte verschrikkelijk, en hoorbaar knarsten zijn tanden over elkaar.

— Ik vermoord hem — ik wurg hem met deze handen, als ik hem vind! steunde hij, zijn krachtige handen tot vuisten gebald. Geloofst gij dat daar kans op is graaf?

Raffles schudde mismoedig het hoofd, en gaf ten antwoord:

— Ik zou U bedriegen, als ik U met een valsche hoop paaide. Wij weten volstrekt niet, waar hij het meisje gebracht kan hebben, en mijn eenige kans is in dit geval, dat ik dien kerel met het roode haar en den platgeslagen neus terug vind. Ik ken hem namelijk!

— Gij kent hem? riep Meredith verwonderd uit.

— Ik moet hem wel kennen — want ik was het zelf die hem een week geleden ongeveer den neus moest inslaan! Hij was een zeer lastig en gevaarlijk heer, hij had een mes — en ik had alleen mijn vuisten!

Hij hield op. De koffiehandelaar en zijn secretaris wierpen hem een zonderling onderzoekenden blik toe. Raffles glimlachte. Het was duidelijk dat zij hem iets hadden willen vragen. Hij zeide luchtig:

— Later zal ik het U wel verklaren, mijne heeren. Voor het oogenblik moeten wij eerst het onmogelijke beproeven, om de verblijfplaats te ontdekken, van Uw dochter. Misschien —

Hij hield midden in den zin op.

Hij duwde Meredith en Saint Clair bijna tegelijkertijd door een niet zeer zachten stoot in de maag zoo vlug op twee stoelen neer, dat zij reeds zaten, voor zij nog goed en wel wisten, wat Raffles van plan was.

Het vertrek waarin zij het korte gesprek met den chasseur hadden gevoerd, was een soort van spreekkamertje, en bevond zich ter zijde van de groote vestibule, waarvan het was gescheiden

door een glazen wand, en tot halver hoogte was die wand opgetrokken uit matglas.

Stond men, dan kon men van uit de vestibule gemakkelijk de hoofden zien van degenen die er zich bevonden, maar wanneer men zat, was men geheel verborgen achter het matglas.

Echter — in het midden daarvan waren een paar fijne figuurtjes bij wijze van versiering gegraveerd. Of liever, daar was het glas niet gematteerd. Raffles had zich op zijn beurt neergebukt, en tuurde nu door dat kleine stukje helder gebleven glas in de vestibule.

Toen hij zich na eenige minuten weer oprichtte, schitterden zijn oogen, en Meredith vroeg onmiddellijk zeer verbaasd over de handelwijze van zijn nieuwen vriend:

— Hebt ge iets bijzonders ontdekt?

— Nu — ik weet niet of graaf Credric Winstone wel iets bijzonders is! antwoordde Raffles met een glimlach. Maar de man die hem volgde was zeker wel de moeite waard! Het was niemand anders dan mijnheer La Carotte, anders gezegd „De Wortel” van wege zijn vuurrood haar!

— Wat is dat! De man met den platten neus? riep Saint Clair woedend uit. Durft hij hier in dit zelfde lokaal dan nog terug komen?

— Dat zou niets verwonderlijks zijn, mijnheer Saint Clair; als wij aannemen, dat de kerel volstrekt niet in het geheim is geweest met zijn medeplichtige. Het is immers wel mogelijk dat Cassida hem het briefje kant en klaar in de enveloppe gegeven heeft, met de opdracht erbij, het aan den chauffeur ter hand te stellen!

— Inderdaad, dat is mogelijk! zeide Saint Clair peinzend. Maar waarom is hij in het gezelschap van dien anderen man dien Winstone?

— Laten wij niet verwarren! zeide Raffles glimlachend. Hij is niet in zijn gezelschap — hij volgt hem! En dat kan in sommige gevallen heel wat anders, heel wat gevaarlijkers beteekenen! Zie maar, hij doet zelfs moeite, niet al te zeer in het oog te vallen!

Raffles had den jongen man doen bukken, en stelde hem zoo in staat, op zijn beurt door het uitgespaarde figuurtje in de ruit te zien.

Saint Clair tuurde even, en zeide toen verbaasd:

— Het is waar — de kerel blijft op eenige meters achter Winstone, en schijnt hem voortdurend in het oog te houden. Wat kan zijn oogmerk daarbij zijn?

— Niet heel veel goeds, vrees ik, hernam Raffles.

Op dit oogenblik waren de beiden in de groote danszaal verdwenen.

Raffles bleef nog een oogenblik in beraad staan, en zeide toen zacht:

— Ik zeide zoeven dat het mogelijk is, dat La Carotte, anders gezegd Louis Carnot niet van den eigenlijken toefleg geweten heeft. Anders zou zijn onbeschaamdheid om hier aanstonds weer terug te keeren niet wel te verklaren zijn. Maar in ieder geval kan het niet anders of hij moet Cassida zeer goed kennen, en weten waar die zich ophoudt — als hij niet in een deftig hotel logeert. Dat moeten wij uit hem zien te krijgen! En daarom, mijnheer Meredith, geloof dat het oogenblik is aangebroken om te scheiden! Gij kunt hier de politie afwachten, en haar op de hoogte brengen.

— Gij staat dus niet toe, dat ik U vergezel bij Uw onderzoek? vroeg Meredith, beleedigd en gegriefd.

— Mijnheer Meredith — indien het eenvoudig onderzoek was zoudt gij er natuurlijk deel aan hebben. Maar zooals de zaken nu staan kon het wel eens ruw toegaan wanneer de schurk zich ontdekt ziet. Hij behoort tot die soort van menschen, die zich tot het allerlaatst verdedigen, en voor geweld niet terugschrikken, als zij in het nauw worden gedreven. Daarenboven heeft hij hier talrijke vrienden, die buitengewoon gemakkelijk

hun revolvers te voorschijn tooveren! En daarom is het beter, mijnheer Meredith, als wij die zaak opknappen. Mocht de politie Uw dochter eerder terugvinden — des te beter, maar ik geloof dat niet!

— Verbiedt ge mij soms ook, graaf, deel te hebben aan Uw onderneming? vroeg Saint Clair half dreigend, half smeekend.

Raffles keek hem met een glimlach aan, en antwoordde:

— Dat zou mij zeer moeilijk vallen, mijnheer Saint Clair. Ik denk dat gij U aan ons zoudt vastklampen. Maar ik moet er U op wijzen dat Uw leven gevaar kan loopen! Verstaat gij mij, mijnheer Meredith? vervolgde Raffles, zich tot den koffiefabrikant wendend. Het leven van Uw secretaris loopt gevaar.

— Des te beter! bromde de jonge man. Al had ik tien levens te verspelen, ik gaf ze gaarne, als ik er haar door kon redden. Ik ben dus tot Uw dienst.

— Goed zoo! Prent U goed in, dat het geen kinderspel zal worden, want van nu af aan zijn wij op het oorlogspad!

◆

Iemand, die Dubec-sigaretten rookte, was reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister

◆

HOOFDSTUK VI.

IN DEN VAL — EN ER UIT.

Raffles had dit nauwelijks gezegd, of Brand kwam binnen, en rapporteerde:

— Hier zijn wij, Henderson en ik. De snelste auto Wapens en alles.

— Goed zoo. La Carotte is hier — en hij zit achter Winstone aan. Hij heeft bepaald iets op het oog. Winstone is niet heel erg nuchter meer.

— Nu, dan is hij dus volkomen normaal! Ik heb hem zelden anders dan half dronken gezien! merkte Brand op. Maar La Carotte ken ik niet!

— Een berucht type uit de Parijsche onderwereld. Hij was de man die door Cassida in den arm is genomen om het noodlottige briefje aan den chasseur te geven. Die wachtte intusschen met een taxi zonder nummervlak voor de deur, bracht den chauffeur naar het Splendid, en nam vervolgens het meisje in zijn wagen mee. Daarbinnen is zij bedwelmd door een of ander snelwerkend gas.

— Mijn hemel, hoe weet je dat alles, vroeg Brand verbaasd.

— O, dat viel gemakkelijk genoeg te ontdekken! antwoordde Raffles met eenig ongeduld. Zwaai mij maar geen lof toe, want dien verdien ik niet. Het voornaamste, dat wil zeggen waar het meisje zich bevindt, en waar die kerel zichzelf ophoudt — dat weet ik namelijk niet! Maar het laatste althans hoop ik te ontdekken door Louis Carnot.

— Maar dat zal ons zeer ophouden! Hij heeft zich immers aan Winstone vastgeklampt. Dien zal hij niet loslaten van nacht!

— Ik denk van wel! Wij zullen nu vlug optreden, en hem trachten te overrompelen. Mislukt dat, dan weet ik nog wel een ander middel, waardoor hij ons de verblijfplaats van zijn medeplichtige zal aanwijzen. Ik heb een paar kleinigheden bij mij, die grooten indruk zullen maken! Laat mij aan het woord, want ik geloof wel dat ik het Fransch zoodanig spreek, dat de kleine comédie, die ik beoog, zal slagen.

— Doet de oude Meredith mee? vroeg Brand een blik vol twijfel werpend op den koffiefabrikant, die nog altijd beefde van opwindning en angst.

— Neen. Hij zou ons van geen nut zijn. Ik laat

zijn ouderdom nog daar — maar hij is zoo slap als een vaatdoek door zijn angst en zijn ontroering. Saint Clair is uit beter hout gesneden!

Een oogenblik daarna had men Meredith neergezet in de kamer van den Gerant en daar zou hij op de politie wachten, die nog altijd niet was verschenen.

Daar deze kamer met een klein raam uitzicht gaf op de groote danszaal, kon hij nagaan wat er daar geschiedde, en dat troostte hem wel een weinig.

Er waren daar binnen vrij wat menschen, die zich vermaakten met dansen en drinken. Aan een klein tafeltje zat Winstone, en niet ver van hem verwijderd had La Carotte plaats genomen, die een onschuldig gezicht poogde te zetten, hetgeen hem niet al te vlot afging.

Juist toen hij zijn glas sherry aan de lippen wilde brengen, voelde hij zich op den schouder tikken, en zijn geweten moest wel alles behalve zuiver zijn, want hij verbleekte, en een deel van den kostelijken wijn werd op het marmeren tafelblad gemorst.

Hij draaide zich langzaam met iets gluiperigs in zijn oogen, en keek in een streng gelaat dat hij niet kende.

Maar toen hij zijn blikken wat liet zakken, keek hij ook neer op een rond stukje zilver, dat hij maar al te goed kende, omdat hij het herhaaldelijk gezien had.

Het was het insigne, hetwelk de Parijsche inspecteurs van politie als zij in politiek zijn, steeds bij zich dragen.

De loerende oogen van La Carotte dwaalden snel in het rond, en achter den inspecteur zag hij nog twee andere mannen, die hem scherp in het oog schenen te houden.

Brand, die zijn penning weer opstak, boog zich naar Carnot toe, en fluisterde, zoodat hij hem alleen kon hooren:

— Haal geen grapjes uit, La Carotte, en ga rustig mee. **Het is uit met je, man.** Wij hebben je noodig.

Raffles droeg volstrekt geen kennis van de jongste wandaden van den roodharigen boef, maar Carnot moest heel wat op zijn kerfstok hebben, want hij stond kalm op, sloeg zijn glas sherry in een teug naar binnen, wilde een geldstukje op de tafel werpen, bedacht zich, en zei grijnzend:

— Dat zou zonde zijn! Als ik er dan toch word uitgegooid, kan ik mijn geld wel in mijn zak houden.

En met deze uiting van boevenwijsbegeerte ging hij gedwee met de drie mannen mee, zonder dat het al te veel opzien baarde.

Maar in het langsloopen wierp hij een blik vol spijt op den halfdronken Winstone, op zijn juweelen ringen, en de zwarte parels in zijn wit overhemd, en bromde iets onverstaanbaars, hetwelk waarschijnlijk iets met bitter zelfbeklag te maken had.

Maar toen hij den auto zag met den reusachtigen chauffeur, achter het stuurwiel, die voor de deur wachtte, aarzelde hij, en vroeg:

— Wat is er eigenlijk aan het handje, cheffie? Waarvoor moet jij mij hebben?

— Dat weet je zelf deksels goed, La Carotte! Zeide Raffles op goed geluk. Het is om de zaak met Cassida!

Raffles zag onmiddellijk dat het schot raak was. Carnot maakte een gebaar van schrik dat heel wat verried. En Raffles begreep nog iets meer, dat hem groot genoeg verschaftte. Er moest nog iets anders zijn tusschen die twee mannen, veel ernstiger dan die zaak van de ontvoering, waarvan de roodharige bandiet zeer waarschijnlijk niet eens iets afwist. Omdat bagatelle van het afgeven van een briefje zou hij stellig niet zoo zijn geschrokken.

Raffles maakte van de gelegenheid onmiddellijk gebruik, en zei op zachten toon, den boef bij den arm vattend:

— Het kan je jaren en jaren kosten, Carnot. Cassid heeft je er bijgelokt. Wij hebben een briefje van hem gekregen. Helaas — wij weten niet waar hij zit! Als we hem maar te pakken hadden!

Het gelaat van Carnot vertrok, en zijn vuisten balden zich.

— Heeft die schooier mij aangebracht? gromde hij met een vloek. Als dat zoo is — dan zullen wij eens zien wie er het ergst aan toe is! Zeg eens, cheffie — zou er voor mij wat afgaan, denk je, als ik je zei, waar hij nu zit?

Raffles sloeg even de oogen neer, om de schittering van zegepraal te verbergen, en toen zeide hij rustig:

— Dat zou je in ieder geval veel goed doen, Carnot! Misschien zelfs — zou ik jou bij ongeluk wel kwijtraken, zoodra ik mij overtuigd had, dat jij mij de waarheid had gezegd, en mij de verblijf-

plaats van Cassida had aangewezen. Met dieven moet men dieven vangen, dat is mijn leuze — en jij bent in ieder geval het minst schuldige in deze zaak.

Raffles sprak het met zooveel overtuiging, en Carnot was zoo goed op de hoogte van de kleine trucs, welke de politie in bijna alle landen ter wereld wel moet toepassen, om met de boeven van klein formaat de groote te vangen, dat hij verrouwelijk knikte en zei:

— In orde, cheffie! Dat lap ik hem! Tenminste — als je mij op je woord van eer belooft, dat die schoft niet te hooren krijgt, dat ik zijn verblijf aan je verklapt heb. Hij ziet niet op een paar kogels, weet je — en zijn knipmes ken ik ook al! Wees maar voorzichtig, als je hem bij zijn kraag moet nemen, meer zeg ik je niet!

— Dat is afgesproken, Carnot! Bedenk wel — als je later zoo onvoorzichtig bent, tegen mij aan te loopen, dan neem ik je stellig in je kraag, maar voor van nacht ben je een vrij man. Jij op jouw beurt belooft me, dat je dien rijken Engelschman met zijn diamanten met rust laat, want anders loopt het slecht met je af! Ja, vriend — we hadden je wel in de gaten!

Carnot bromde iets, dat als een protest moest klinken, lachte nog al onecht, en liep toen op den auto toe met de woorden:

— Stap dan maar in, heeren — ik zal wel naast den chauffeur gaan zitten!

Maar dat was Raffles wat al te gevaarlijk! Henderson sprak maar heel weinig Fransch, en dat beetje sprak hij nog miserabel, met een accent, zoo dik, dat je het met een trommelstok wel kon snijden, zooals hij het zelf zei. Als Carnot dat merkte, was misschien alles verloren, die moest begrijpen dat een Parijsche politieauto onmogelijk bestuurd kon worden door een Londenschen chauffeur.

Hij zeide dus snel:

— Neen, mijn waarde! Dat zullen wij maar liever niet doen. Je gaat binnen zitten. Ik zelf zal den wagen sturen. Noem mij de straat maar op. Als wij daar zijn, zeg je mij door de spreekbuis het nummer. En je krijgt een man bij je, die je bij de minste verdachte beweging zou kunnen kraken als een hazelnoot, vergeet dat niet!

Raffles had onder het spreken zeer snel en handig de zakken van den bandiet doorzocht, en haalde er onder meer een browning van vrij groot formaat en een zelfgemaakten ploertendooder uit, vervaardigd van ossenhuid, rottan en lood — een verschrikkelijk wapen, zelfs in een zwakkere vuist van dien van monsieur La Carotte.

— Bestemd voor dien rijken Engelschman ja? vroeg Raffles langs zijn neus weg. Nu, dat zullen wij voorloopig maar bewaren. Waar is het?

— Rue des Abesses! antwoordde Carnot zonder eenige aarzeling. Het is een heel oud huis en niet eens zoo gemakkelijk te vinden. Het ligt achter aan een groote binnenplaats. Je zult het zelf wel zien. En pak hem stevig aan, dien verrader! Ik heb altijd wel geweten dat hij een onbetrouwbare fielt was.

Raffles gaf Henderson een wenk, zeide hem fluisterend een paar woorden, en de reus nam in den auto naast den man plaats, die zich nu gerust als een gevangene kon beschouwen.

Raffles kende de genoemde straat zeer goed. Zij behoort tot een der oudste van Parijs, en ligt niet ver van het Louvre verwijderd. Men heeft daar nog een oude bouwde, zooals ze langzamerhand wordt prijs gegeven. Daar is eerst het groote, monumentale huis aan de straat, met een groote koetspoort erin, waardoor men een cour of binnenplaats bereikt, menigmaal beplant, en menigmaal niet veel kleiner dan een behoorlijk dorpsplein. Daaromheen zijn dan weer andere huizen heengebouwd, Sommigen daarvan zijn niet veel anders dan de Franschen een „Pavillon” noemen, dat wil zeggen een soort van tuin — of jachthuis, niet meer dan drie of vier kamers bevattend, en nooit meer dan een enkele verdieping.

Men vindt er nog fraaie, middeleeuwsche gevels, marmeren vazen en beelden op de daken, en allerlei versierselen, die aan de moderne huizen niet meer geduld worden.

De auto zette zich in beweging. De twee zoogenaamde chercheurs bewaarden streng stilzwijgen, en zoo deed ook de chauffeur, welke moeite La Carotte ook deed, om een vriendschappelijk gesprek aan te knopen met zijn natuurlijke vijanden.

Tenslotte gaf hij het maar op, en verzonk zelf in een norsch stilzwijgen.

Toen men aan het begin van de nauwe, donkere Rue des Abesses was, die zelfs nog geen asphaltbestrating kent, matigde Raffles de vaart van zijn auto, en tikte tegen de ruit.

Carnot begreep het dadelijk, bracht zijn mond voor de opening van de spreekbuis en zei:

— No. 17. Door de koetspoort.

— Is die dan geopend? vroeg Raffles terug.

— Dag en nacht! De zware deuren zijn al lang weg. Maar houdt aan den anderen kant dadelijk stil, want hij zou jullie kunnen hooren!

De oogen van Saint Clair fonkelden. Hij verstond ruim voldoende Fransch om alles te begripen, en hij wist dat men het doel van den tocht naderde.

Naar de huisnummers ziende reed Raffles langzaam verder, en reed toen door een reusachtige,

hooggewelfde en wit gekalkte koetspoort tot aan het begin van een langwerpige binnenplaats, die vroeger een tuin was geweest, maar nu een soort wildernis.

Zoodra de auto stil stond, opende Brand het portier, wenkte Carnot barsch om uit te stappen, en de anderen volgden onmiddellijk.

Carnot wees met uitgestrekte hand naar een huis aan de overzijde van de binnenplaats, en als het ware midden in die wildernis van kruipplanten, struikgewas, hoogopschietend gras en allerlei onkruid. Er stonden ook mandsikke boomen vlak bij het huis, die daar al eeuwen moesten gestaan hebben.

Raffles zag onmiddellijk dat het huis, dat hem werd aangewezen, zeer goed geschikt was voor het laaghartige doel, dat Cassida zich gesteld had, want het stond op zich zelf, de muren waren stellig zeer dik, en de burens zouden niets kunnen hooren van de noodkreten van het ongelukkige meisje.

Het was breed, het had een plat dak, versierd met een ballustrade van hardsteen en steenen manden vol steenen vruchten, en het bezat slechts een enkele verdieping. Voor zoover men door het gebladerte van de boomen heen kon zien, bevonden er zich op iedere verdieping zes ramen.

Carnot keek met zulke van haat vervulde blikken naar het huis, dat Raffles er geen oogenblik meer aan twijfelde, of hij had hier inderdaad de verblijfsplaats van den zoogenaamden Graaf de Longileury voor zich.

— Daar is het! zeide de bandiet zacht. Zult gij nu Uw belofte nakomen, chef?

— Dat zal ik, Carnot! Eigenlijk moest ik mij eerst overtuigen of je de waarheid hebt gezegd — maar — ik wil je vertrouwen, of om juister te zijn — ik bouw op je wraakzucht! Maar bedenk wel dat ik je nauwkeurig laat volgen en dat je er niet malsch zou afkomen, als het zou blijken dat je mij bedrogen had. En maak nu maar dat je weg komt!

Carnot liet het zich geen tweemaal zeggen, en was met een paar groote sprongen in de duisternis verdwenen. En de vier mannen hielden kort beraad.

Het plein was bijna geheel bebouwd. De woeste tuin was van de huizen gescheiden door een klinkerpad, niet breder dan een paar meters, en alleen berijdbaar voor kleine bestelwagens. Het huis van Cassida was het eenige, dat op zich zelf stond. Langs beide zijmuren zette de verwilderde tuin zich voort, om als het ware gestuit te worden door twee te hooge hekken, zonder deuren erin, op gelijke hoogte met den voor-gevel van het huis. Want wat men van de bin-

nenplaats af zag — dat was de achtergevel. Ook daarin echter bevond zich een breede deur, zooals de mannen spoedig genoeg ontdekten, toen zij naderbij waren geslopen.

Niet het minste lichtstraaltje drong door de gesloten gordijnen en de blijkbaar zeer zware luiken naar buiten.

Ook aan de beide zijmuren was geen licht te bespeuren. Er waren daar ook lang niet zooveel ramen, en ook die waren stevig afgesloten.

Zij keerden naar de achterdeur terug, waartoe een hardsteenen stoep van drie treden toegang gaf, en Raffles onderzocht ze zorgvuldig.

Het was een ouderwetsche deur van zeer zwaar hout, fraai gebeeldhouwd, en met koper beslagen. Er bevond zich nog een koperen klopper op de deur, en Saint Clair wilde er al de hand naar uitstrekken, toen Raffles snel zijn arm greep, en fluisterde:

— Wees voorzichtig! Wacht even!

Hij haalde een kleinen voltmeter uit zijn zak, en hield die op geringen afstand van den klopper. De naald begon onmiddellijk wild heen en weer te springen, zonder tot rust kunnen komen.

— Met sterkstroom geladen! zeide Raffles lakoniek. Eenige malen de kracht van een huisleiding! Ik zou U niet aanraden, dien klopper beet te pakken of aan dat koperen slot te komen, terwijl gij met uw voeten op dat ijzeren rooster midden in de stoep staat — hetgeen onvermijdelijk is, zooals gij ziet! Zeer waarschijnlijk zoudt gij, zoo niet op slag gedood, dan toch zeer zwaar verwond worden! Daarenboven zouden door Uw aanraking, binnenshuis de zekeringen doorslaan en de man daarbinnen zou weten dat er gevaar dreigde!

Saint Clair was bleek geworden, en fluisterde:

— Maar is die kerel dan een duivel? Ieder voorbijganger kan immers dien klopper aanraken!

— Maar om half drie in den nacht zijn hier geen voorbijgangers, mijn waarde! zeide Raffles glimlachend. En wie op dat uur aan zulk een klopper komt, moet de gevolgen dan maar zelf dragen! Intusschen — het blijft een zeer gevaarlijk experiment! Ik geloof zeker dat de wet het verbiedt, tenminste aan den openbaren weg. Maar laten wij ons niet verdiepen in zulke beschouwingen. De tijd is er niet erg gunstig voor. Wij moeten binnenshuis zien te komen, en op deze wijze gaat het niet. Dat de kerel hier woont, is nu wel bijna zeker.

Raffles had de omgeving eens goed opgenomen, kreeg nu een van de zware kastanjeboomen in het oog, die niet ver van het huis stonden en wendde zich tot Henderson met de vraag:

— Heb je touw bij je, James?

— Ja Mylord! Dat heeft mijnheer Brand mij gezegd!

Saint Clair keek vreemd op bij het hooren van den titel en van den hem onbekenden naam — maar hij dacht er zelfs niet aan, een opmerking te maken. Die Engelsche graaf handelde zeker zeer wonderlijk, maar dat kon hem volstrekt niets schelen. Hij stond hem bij, hij was hem te hulp in deze vreeselijke zaak, en de rest deed er volstrekt niets toe.

Raffles ging op zachten toon voort:

— De onderste takken zijn vrij laag, James. Tracht zoo hoog mogelijk in dien boom daar te klauteren en schuif je schrijlings vooruit op dien dikke tak daar. Hij eindigt op een meter of drie van den dakrand. Gebruik je touw als lasso, en werp de lus om dien zwaren, steenen man op den hoek. Die zijn steeds verankerd, en volkomen betrouwbaar.

Bevestig het andere einde van het touw om den tak — zoodoende zullen wij gemakkelijk het dak kunnen bereiken.

Saint Clair zag Raffles verstomd aan. Hij was een uitstekend sportsman, hij had prijzen behaald als hardlooper, hij was een ferm roeier — maar die klauterpartij van een zwiependen tak langs een dun touw naar een dakrand, op een hoogte van bijna acht meters van den grond — dat was toch wel een onderneming, waarover zelfs een moedig man nog eens moest nadenken! Die koelbloedige Brit echter scheen het de eenvoudigste zaak van de wereld te vinden en volstrekt niet buitensporig.

Hij kreeg trouwens niet veel tijd tot nadenken, want reeds had de reus, die geen enkel woord gesproken had, den ondersten tak gegrepen, dien hij juist bereiken kon, en had zich opgetrokken, zijn beenen om den machtigen stam geklemd. Spoedig was hij in de duisternis daarboven verdwenen. Men hoorde terwijl hij klom, de bladeren ritselen, maar er stond gelukkig een vrij sterke wind, en dat geluid zou niet opvallen.

Het bleef even stil, toen klonk er eenige malen een zacht geluid, veroorzaakt door het neervallen van het touw, en plotseling zag Saint Clair hoe de lichte avondhemel daar boven, tusschen huis en boom, als het ware doorstreept werd — dat was het strakgetrokken koord, dat nu den dakrand met een tak daarboven verbond!

— Mag ik U de voorrang laten, mijnheer Saint Clair? vroeg Raffles hoffelijk.

Slechts heel even aarzelde de jonge secretaris. Toen klauterde hij onverchrokken in den boom, en het zachte sissen van den reus daar boven wees hem den weg. Hij ging hem voorbij, tastte naar het strak gespannen touw, vond het, greep het

stevig vast — en zwaaide het volgende oogenblik tusschen hemel en aarde. Hand voor hand palmde hij zich voort, totdat zijn voeten steun vonden aan den dakrand. Hij was in veiligheid!

Zonder dat hij er iets van bemerkte, voegden graaf Palmhurst en zijn secretaris zich bij hem.

— En onze reusachtige vriend, komt hij niet? vroeg Saint Clair fluisterend.

— Neen. Hij zal buiten de wacht houden, gaf Raffles zacht ten antwoord. Ik vrees dat het touw of de tak hem niet zou houden. Voorwaarts nu.

Zooals gezegd was het dak volkomen vlak, en de tegenwoordige eigenaar had het met kiezelstenen laten bestrooien, teneinde de hitte af te weren. Zij moesten dus heel voorzichtig loopen, totdat de scherpe oogen van Raffles den rand van een dakluik zagen. Het was een ouderwetsch, houten luik, met ijzer beslagen, en stevig gesloten. Raffles had tien minuten noodig om van buiten af den zwaren grendel terug te trekken. Maar toen was dan ook de weg naar binnen vrij!

Er was geen trap tegen het luik aangezet, maar een stevige vlaggestok, dien Raffles op het dak gevonden had, bewees even goede diensten. Hij werd door het luik afgelaten, en langs dien schuinen paal lieten de drie mannen zich beurtelings omlaag glijden. Zij stonden op een grooten, duisteren zolder. Niets liet zich in het huis hooren. Nergens een spaantje licht.

In een hoek begon de houten wenteltrap naar de eenige verdieping van het huis. Zij bleven nog even staan luisteren en daalden toen naar beneden.

Eensklaps stond Raffles, die vooraan liep, stil, en luisterde. Zijn scherp oor had den klank van een stem opgevangen. In de halve duisternis van het portaal keek hij Saint Clair veel beteekenend aan, en wenkte in de richting van een deur, fraai versierd met houtsnijwerk.

Deze luisterde op zijn beurt even, balde toen de vuisten, en fluisterde, sidderend van opwindung:

— Ik smEEK U, graaf, laat hem aan mij over! Het is zijn stem! Het is zijn vervloekte, spottende stem! En zij is daar ook binnen, ik durf er op zweren.

Raffles weerhield hem met een gebaar, sloop op de deur toe, en draaide heel voorzichtig aan den knop.

Hij beemrkte dat de deur gemakkelijk open ging! De man daarbinnen was blijkbaar zooeven in de kamer getreden. Hij wierp de deur wagenwijd open, en de drie mannen stormden het vertrek binnen, Saint Clair vooraan.

De kamer was ouderwetsch gemeubeld, en vrij groot. Zij werd echter zeer modern verlicht door

electriciteit. Op een breede, lederen sofa lag Ina Meredith uitgestrekt, doodsbleek, en blijkbaar zoo juist uit haar bewusteloosheid ontwaakt. En vlak voor haar stond Bernardo Cassida, en keek met een van woede vertrokken gelaat naar de deur. Met een schreeuw van helsche woede trok hij bliksemsnel een browning, en begon te schieten.

Maar Saint Clair bleef voortstormen, het gevaar niet achtend, en ofschoon een kogel een stukje van zijn oor meenam en een andere hem als een zweepslag in de zijde striemde. Onder het voortsnelen bukte hij zich telkens, en tenslotte schopte hij een zwaren voetenbank zoo behendig voor zich uit, dat het ding den schutter tegen de schenen trof, en hem deed tuimelen. De browning vloog hem uit de hand. Voor hij zich kon oprichten, had Saint Clair zich al met een luiden lach van vreugde en wraakzucht op hem geworpen. Half dol van woede worstelde Cassida in zijn greep, trapte en beet, en vocht voor zijn vrijheid.

Maar Saint Clair greep hem met beide handen aan, tilde hem als een kind van den vloer, hief hem in de hoogte, en smeed hem zoover hij kon van zich af.

Bijna tegelijk slaakten de drie mannen een schreeuw van verwondering. Cassida was met zijn volle gewicht tegen het houten beschot te land gekomen dat daaronder bezweken was, naar het scheen. Maar het hout was niet versplinterd! De schurk was eenvoudig door den wand heen-gegaan, als door een deur! Er was niets meer van hem te zien — maar aan den anderen kant van het schot klónk een woeste lach!

Brand vloog op den wand toe, en poogde met koortsachtige haast het geheim te ontdekken van die goedverborgen deur, maar vruchteloos gingen zijn vingers haastig over de krullen, knoppen en festoenen — de wand bleef gesloten!

Maar toen hij woedend tegen het schot trapte, vloog het deurtje opnieuw open.

— Gij, mijnheer Saint Clair, bemoei U met deze jonge dame, die U bijzonder veel verplicht is, naar ik meen! zeide Raffles haastig. Wij gaan dien fielt achterna!

En terwijl Saint Clair zich verlegen naar het jonge meisje toeboog dat hem blozend de hand toestak, ijlden Raffles en Brand reeds voort door een smalle, mufriekende gang, totdat zij bijna hals over kop een tamelijk steile, steenen trap waren afgeduikeld.

Daar beneden was het iets lichter — het was het licht dat door een zeer smalle, nu openstaande deur naar binnen drong.

Zij traden naar buiten en zagen tot hun verwondering dat zij weer op de binnenplaats stonden, niet ver van een der zijhekken, die wij reeds

noemden.

Raffles liet een zacht gefluit hooren, en bijna dadelijk klonk er gehijg naast hem en Henderson met een rood gezicht en half stikkend van woede stond voor hem, en zeide:

Het spijt mij, Mylord! Ik heb mijn best gedaan, maar de kerel was mij te vlug af. Hij sprong in een taxi voor ik hem had kunnen pakken!

— Is hij door dit hek gegaan? vroeg Raffles met de grootste verwondering? Er zit toch geen deur in?

— Toch wel, Mylord! Er moet er een in zitten, kunstig verborgen, en met onzichtbare schar-

nieren, want vanuit mijn schuilplaats in de schaduw van den boom, zag ik hem in eens door dit hek gaan!

Ik had het schieten gehoord, dus ik was er vlug bij — maar de deur was al weer dicht, en ik kon ze niet terug vinden! Toen ik op straat kwam stapte hij net een taxi in.

— Op straat kwam? herhaalde Brand verbluft. Ben je over het hek geklommen? Het is meer dan drie meter hoog?

Maar Henderson wees bescheiden naar het hek. Twee van de duimdikke tralies waren als rietjes tonvormig uitgebogen!

Wie niet sterk is, moet..... een Dubec nemen!

HOOFDSTUK VII.

„PEGGY-MIJ-LOVE”, OUTSIDER.

Het was op den dag voor de wedrennen.

Raffles en Brand zāten met Meredith, de bevallige Ina en Saint Clair in de lounge van het Splendid, en hadden zoo juist gesproken over de vruchteloze pogingen van de politie om Cassida, Alias graaf de Longfleury in handen te krijgen. De kerel scheen zich zeer goed verborgen te houden, ergens in de omstreken van Parijs, waar een zijner talrijke vrienden hem wel onderdak zou hebben gegeven.

Wat La Carotte betreft — ook hij scheen als door den grond gezonken te zijn. Het was wel waarschijnlijk dat de roodharige bandiet zich een weinig boven den wind van den gevaarlijken Cassida wilde houden, nu die niet in verzekerde bewaring was, maar zijn handen konden bewegen. — en die handen wel eens zou kunnen gebruiken op een voor Carnot uiterst onaangename wijze! Het was niet erg, Cassida tot vijand te hebben — mits hij goed en wel achter slot en grendel zat.

Voor ieder die oogen had om te zien, was het duidelijk, dat de kleine Ina bijzonder onder den indruk was van het feit, dat Saint Clair zich zoo moedig had gedragen, en in zijn ijver om haar te bevrijden met de bloote vuist was toegestormd op een man, die met een browning bewapend was. Weliswaar was op dit oogenblik zijn rechter oor bepleisterd, maar het was belangwekkend, en het stond hem lang niet kwaad.

Maar nu sprak men over niets anders dan over de wedrennen van den volgenden dag, en natuurlijk sprak mijnheer Meredith hoofdzakelijk over Pindarus, die volkomen genezen was, en even hard scheen te loopen als vroeger — maar toch niet geheel en al —

— Van de wonde is volstrekt niets meer te zien, het paard loopt volkomen normaal, dank zij Uw prachtig middeltje, graaf — en toch krijg ik den indruk dat Pindarus niet meer de oude is, en niet meer doet wat er van hem wordt verwacht, zoo klaagde de koffiefabrikant.

Raffles tipte de asch van zijn sigaret, tuurde naar het vloerkleed, trok toen zijn wenkbrauwen hoog op, en zeide tenslotte, den ander met een eigenaardigen blik aanziende:

— Misschien is het paard nog een weinig bevreemd, en durft zich niet geheel en al geven.

— Maar dan kan ik ook onmogelijk op Pindarus zetten! jammerde Meredith. Dan zou ik als renstalbezitter, gedwongen worden, om op Sardanapale mijn geld te zetten!

— Misschien! zeide Raffles langzaam. Maar niet te veel, als ik U was!

— Hoe zoo? Het staat toch als een paal boven water dat Sardanapale na Pindarus het snelst is? zeide Meredith verwonderd

Raffles scheen iets te willen zeggen, bedacht zich, en zei onverschillig:

— Misschien hebt gij ook wel gelijk! Maar niemand kan zeggen wat Pindarus morgen doet.

Meredith was opgestaan, en zeide tot zijn dochter:

— Kom, Ina, wij zullen eens naar het oefenveld gaan! Ga je mee, Saint Clair?

De vraag scheen volkomen overbodig te zijn, want de jonge man was al opgesprongen. Maar Raffles vatte hem bij den arm en zeide:

— Een oogenblikje, mijnheer Saint Clair. Slechts twee woorden met U.

Hij voerde den verbaasden jongeman naar de gaanderij, waar zich niemand bevond, keek hem strak aan en zei:

— Gij hebt Miss Ina lief, vriend Aubrey, en volkomen belangloos, dat weet ik. Gij zoudt haar lief hebben, ook al was zij arm. Intusschen, nu zij rijk is, zoudt gij gaarne ook wat geld bezitten, om niet als tafelschuimer te boek te staan! Ik gebruik krachtige termen, maar dat is noodig om de zaak zuiver te stellen.

Saint Clair had een kleur gekregen en stamelde iets onverstaanbaars. Raffles echter ging onverstoort voort:

— Gij hebt niet veel meer dan Uw salaris, mijn-

heer Saint Clair, en dat bedraagt vrij veel — maar kapitaal bezit gij volstrekt niet. Gij zult zeker morgen wel wedden?

— O ja — dat denk ik haast wel! antwoordde de jonge man verbluft.

— Op welk paard had gij willen wedden?

— Wel, natuurlijk op Sardanapale, want die is op het oogenblik favoriet.

— Verkeerd! Ik geef U stellig in overweging, mijnheer Saint Clair, Uw geld niet op dat paard te zetten!

— Op welk dan? Geloofst gij dan zelf dat Pindarus zal kunnen winnen?

— Gij bedoelt het paard dat in de box van Mijnheer Meredith staat?

— Welk paard zou ik anders bedoelen! riep Aubrey ongeduldig uit. Kan het winnen of niet?

— Neen, dat geloof ik niet! antwoordde Raffles langzaam. Maar er is een ander paard, mijn waarde Aubrey dat schitterende kansen heeft! Ik bedoel Peggy-mij-Love!

Stom verbaasd deed Saint Clair een stap achteruit, en keek Raffles met een blik vol ongeloof aan. Toen barstte hij uit:

— Peggy-mij-Love? Dat kunt gij toch niet meenen! Een paard dat drie dagen geleden is ingeschreven, dat niemand kent, waarvan nooit iemand gehoord heeft, en dat op dit oogenblik genoteerd staat, met 30 : 1!

— Juist — dat wil zeggen dat men voor ieder pond, dat men op dat paard zet, er dertig terugkrijgt!

— Als het wint!

— Het zal winnen! Ik wil U wel vertellen, Mijnheer Saint Clair, dat ik zelf tweeduizend pond op dat paard denk te zetten! En ik raad U dringend aan, Uw spaarpenningen — ik meen mij te herinneren dat gij ongeveer duizend pond bezit, op Peggy-mij-Love te plaatsen!

Aubrey werd bleek. Het was voor hem een zeer hoog bedrag — het was ongeveer alles wat hij bezat! Hij was van plan geweest, een pond of tien te wagen aan Sardanapale! Maar er was iets zoo dwingend in de oogen van dien zonderlingen helper, er lag een klank van zooveel overtuiging in diens stem, dat hij begon te aarzelen. Toen zeide Raffles glimlachend:

— Ik kan niet verlangen, U zoo spoedig te overtuigen. Daarom doe ik U dit voorstel, want ik vertrouw U ten volle. Zoodra gij terugkomt van het oefenveld, gaan wij gezamenlijk naar een bookmakerskantoor, en ik plaats drie duizend pond op Peggy-mij-Love. Als het paard wint, betaalt gij mij daarna 1000 pond. Verliest het dan zijt gij mij niets schuldig.

Aubrey vatte de hand van Raffles en drukte die krampachtig.

— Dat voorstel is te mooi om het niet aan te nemen! Ik zal een overeenkomst op schrift stellen —

— Dat is volstrekt niet noodig! viel Raffles hem haastig in de rede. Ik vertrouw volkomen op Uw woord. En ga nu maar vlug — en vooral gezwegen tegen mijnheer Meredith — en zelfs tegen zijn dochter!

— Waarom? vroeg Aubrey verbaasd.

— Omdat — zij U wel eens zouden kunnen bespreken, om Uw plan weer te veranderen, en dan zoudt gij een fortuin hebben weggeworpen! antwoordde Raffles kortaf. En maak nu maar dat ge weg komt! Ik geloof dat een zekere jonge dame al met ongeduld op U staat te wachten!

Een stralende zon bescheen den volgenden dag de prachtig gelegen renbaan, de duizenden die daar bijeen waren gekomen, en de prachtige zomertoiletjes, die daar altijd voor het eerst van het jaar tentoon worden gesteld door den machtigen modekoning, die daar heele zwermen manequins uitstuurt.

Het was duidelijk te bemerken dat er spanning in de lucht zat. De zonderlingste geruchten deden de ronde. De bookmakers waren ongerust. Pindarus zou meelopen, maar niemand wist volkomen zeker of het paard nu volstrekt fit was. Bij den proefgalop langs de groote overvulde tribunes had niemand iets bijzonders kunnen zien, en het schoone dier scheen volmaakt genezen te zijn en ging met lange, lenige, galopsprongen over het lichtgroene kort gesneden gras.

Maar Meredith, die naar zijn paard keek, schudde het hoofd, en mompelde tot Aubrey, die bleek en ongerust naast hem stond, bij den ingang van het peddock.

— Het is zonderling. Pindarus loopt als een kievit, en toch maakt het op mij den indruk dat de hengst niet meer dezelfde is van vroeger. Wat kan er dan toch aan veranderd zijn? Nu, ik houd mij maar aan Sardanapale! Je kunt nog honderd pond op hem zetten, Aubrey. Hij staat nu 3 : 1, en over een kwartier zal het 2 : 1 zijn! Hoeveel zet jij?

— Ik — ik wed niet op Sardanapale, mijnheer Meredith! antwoordde Aubrey bloedrood. Ik heb — nogal veel op Peggy-mij-Love gezet!

Meredith keek zijn secretaris verstomd aan, en barstte toen in een brullend gelach uit.

— Ben je stapelgek, jongen? De Merry zal pas een dag later binnen komen! Je kon evengoed op mijn hoogen hoed gewed hebben! Kun je het nog veranderen?

— Neen — ze zijn af!

— Inderdaad, de starter, een kleine man in een grijs pak had het sein gegeven, het startlint fladderde in den wind, en het veld van zeventien paarden stooft als een stormwind voort.

Een lange kreet weergalmde over de renbaan. Raffles was dicht naast Aubrey komen staan, die bleek was en moeite had om zijn kalmte te bewaren.

De pace was zoo bijzonder snel, dat het veld nog voor den tweeden bocht volkomen uit elkaar lag. Maar tot stomme verwondering van mijnheer Meredith behoorde Peggy-mij-Love tot de zeven paarden die geheel afzonderlijk aan den kop gingen, en waarbij ook Sardanapale en Pindarus behoorden. De eigenaardige isabellakleur van den outsider stak duidelijk af tegen het koffiebruin van Sardanapale en de voskleur van Pindarus. Een lange schreeuw van ongeloof en bijna van verbijstering ging onder de duizendkoppige menigte op, toen het veld van zeven weer te voorschijn kwam van achter de boschjes tegenover de groote tribune. Peggy-mij-Love had zich van no. 7 opgewerkt tot no. 3!

En plotseling werd het doodstil. Het was alsof ieder voelde dat er iets bijzonders ging gebeuren. De jockey van Peggy had de karwats zelfs nog niet gebruikt, toen Sardanapale reeds onder de zweep lag. In den laatsten bocht deed de jockey het dunne ritje even over het kruis van het dier kwispelen. Het was alsof het plotseling geëlectriseerd werd en in zes, zeven machtige sprongen ging het voorbij Pindarus, en lag hoofd aan hoofd met den favoriet. Zoo naderden zij de eindpaal. De jockey van Sardanapale ranselde meedoogenloos op het dier los, vruchteloos. Met een gemak, alsof de wedren zoo even begonnen was, schoot Peggy-mij-Love den Favoriet voorbij — en won met ruim een halve lengte!

Een oorverdoovend gehuil, een woest gekrijsch steeg op. Weder had een outsider gewonnen, en weder hadden duizenden wedders, zonder het minste verstand van paarden, maar tuk op een winstje, hun inzet verspeeld. Ralph Meredith keek zeer zuinig en betreurde de vijfhonderd pond, die hij op het paard van zijn concurrent gezet had.

— Ik feliciteer U, mijnheer Meredith, juichte Aubrey, met schitterende oogen.

— Mij? gromde de koffiehandelaar.

— Natuurlijk! U heeft 15.000 Pond verdiend! Wees er niet boos om, mijnheer Meredith, maar het geld dat U mij gaf om op Sardanapale te plaatsen, dat heb ik op Peggy geplaatst.

— Op mijn raad! zeide Raffles zacht. Wees er niet boos om, mijnheer Meredith. Hij heeft er werkelijk goed aan gedaan, Uw secretaris! Maar daar komt de winnaar aan! Willen wij eens meegaan?

— Ik stel geen belang in dat paard! bromde Meredith nijdig, ofschoon dat gemakkelijk verdiende geld zijn stemming aanmerkelijk verzachtte!

— Ik geloof dat U er daarentegen bijzonder veel belang in zult stellen, zeide Raffles met een lachje. Ga eens mede, mijnheer Meredith.

Een kleine groep menschen, hoofdzakelijk verslaggevers, en paardfokkers volgden het paard, dat slechts heel weinig zweette. De Jockey was een jongen van nauwelijks vijftien jaar, en zijn wangen gloeiden van opwinding en trots. Hij reed het perk op, en voor de boxes steeg hij af. Meredith, zijn dochter en de anderen moesten nog eenigen tijd wachten, tot de reporters hun vragen gesteld hadden, en eindelijk stond het paard veilig in zijn box, en een paar stalknechts begonnen te ontzadelen, en met stroowisschen de glanzende huid droog te wrijven. Raffles zond die lieden met een fooi weg, en hield alleen den jockey in de box. Zoodra de deur gesloten was vroeg hij den verwonderden knaap:

— Hoe lang oefen je met dit paard jongen?

— Vier dagen, mijnheer!

— Wie is de eigenaar?

— Dat weet ik niet! Ze kwamen mij halen, en ik zou vijftig pond krijgen, als de knol won. Het is de derde keer dat ik in een wedstrijd uitkom.

— Heb je die vijftig pond al?

— Neen, die zullen me aanstonds worden uitbetaald, zoodra ik mij verkleed heb!

Raffles keek den jongen een oogenblik strak aan. Een knaap nog bijna, die zeker van niets wist.

Toen raapte Raffles een der stroowisschen op, nam uit een zijner zijzakken een fleschje, opende het, goot den inhoud leeg op den wisch, en streek die een paar malen krachtig over het kruis van het paard. Na eenige oogenblikken verdween de isabellakleur op de gewreven plek werd het paard voskleurig.

— Laat mij U mogen voorstellen — Madame Pindarus! zeide Raffles eenvoudig Meredith, die krijtwit was geworden van woede en verbazing, schreeuwde het uit:

— Wel vervloekt! Wie heeft mij die poets gebakken? Welk paard heb ik dan in mijn box gehad, de geheele week?

— De zuster van Pindarus, mijnheer Meredith, Pompadour II! Komaan, gij moet U het dier herinneren! Het is een tijdlang in bezit geweest van onzen kroonprins. Zij was bijna zoo snel als haar zuster, maar toch niet volkomen, en daarom werd Pompadour voor niet al te veel geld naar Frankrijk verkocht! Zij leek sprekend op Pindarus — met uitzondering van de sokken aan voorbenen — op zich zelf al een bijzonderheid, want een vos is meestal alleen aan de achterbenen gesokt. Toen

ik de fijne wonde onderzocht, bemerkte ik dat die sok was verwijderd door middel van een kleurstof, en de gelijkenis met Uw paard was nu volkomen. De bedoeling is dunkt mij nogal duidelijk! De schurk die Uw paard wegvoerde — en laat ik U maar dadelijk vertellen dat Uw pikeur er de hand in heeft gehad, mijnheer Meredith — had een tweeledig opzet: Een paard te bezitten dat moest winnen en bovendien een van zijn sterkste concurrenten beletten om hetzelfde te doen.

— Maar waarom verfdde hij mijn paard! bromde Meredith woedend.

— Als gij eens op Uw zak klopt waar het geld in zit, mijn waarde heer, kunt gij die vraag zelf wel beantwoorden! Hij maakte het paard tot een volslagen outsider, omdat er dan met wedden des te meer op te verdienen viel! Gij zelf hebt zooeven bij den bookmaker vijftienduizend pond voor Uw onnoozele vijfhonderd terug gekregen! En wie

weet hoeveel Cassida wel op zijn zoogenaamde Peggy had gezet! Een handlanger heeft hem natuurlijk geholpen aan Pompadour o—f hij heeft ook dat paard eenvoudig gestolen. Voor het overige — hij had natuurlijk Pindarus onmogelijk kunnen laten meeloopen, tenzij hij het dier vermomde, daar gij het anders onmiddellijk zoudt hebben herkend!

— Maar dat alles zal uitkomen, en men zal mij van bedrog betichten! jammerde Meredith.

— Neen, want gij kunt er volstrekt niets aan doen! Als er bedrog is gepleegd, dan deed ik het, zeide Raffles kalm. Maar ik heb er volstrekt geen berouw van. Deze Fransche knaap hier heeft geen woord van ons gesprek verstaan, en begrijpt niets van de geheele zaak. En — met mijnheer Cassida zal ik wel afrekenen! Ik weet waar hij zich bevindt — en dat zal ik hem bewijzen! Adieu mijnheer Meredith — Miss Ina, — Saint Clair! De kennismaking was mij zeer aangenaam, en voordeelig!

De volgende aflevering bevat :

Mislukte Erfenisjacht.

A ERSCHENEN:

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Voor België:
2 francs.

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzameld werk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Voor België 2 francs.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885